

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดยท่านมาระโก

การเทศนาสั่งสอนของ
ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา
(มธ 3:1-11)
(ลก 3:1-16)
(ยน 1:6-8, 19-28)

1 ข่าวประเสริฐของพระเยซู
คริสต์ พระบุตรของพระเจ้า
เริ่มต้นตรงนี้
2 ตามที่ได้เขียนไว้ในคำของ
ศาสดาพยากรณ์ว่า "ดูเถิด เรา
ใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้
นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้
ข้างหน้าท่าน
3 เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า
"จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระ
ผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของ
พระองค์ให้ตรงไป"
4 ยอห์นให้เขาได้รับบัพติศมาใน
ถิ่นทุรกันดาร และประกาศเรื่อง
บัพติศมาอันสำแดงการกลับใจ
ใหม่ เพื่อการยกโทษความผิด
บาป
5 คนทั่วแคว้นยูเดียกับชาวกรุง
เยรูซาเล็มได้พากันออกไปหา
ยอห์น สารภาพความผิดบาป
ของตน และได้รับบัพติศมาจาก
ท่านในแม่น้ำจอร์แดน
6 ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนอูฐ

และใช้หนังสัตว์คาคเอดว์ รับ
ประทานตักแตนและน้ำผึ้งป่า
7 ท่านประกาศว่า "ภายหลังเรา
จะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรง
เป็นใหญ่กว่าเรามาก ซึ่งเราไม่
คู่ควรแม้จะน้อมตัวลงแก้สาย
ฉลองพระบาทให้พระองค์
8 จริง ๆ แล้วเราให้เจ้าทั้งหลาย
รับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระ
องค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับ
บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริ
สุทธิ์"

พระเยซูทรงรับบัพติศมา
จากยอห์น
(มธ 3:13-17)
(ลก 3:21-22)

9 ต่อมา ในคราวนั้นพระเยซู
เสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธแคว้น
กาลิลี และได้ทรงรับบัพติศมา
จากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน
10 พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจาก
น้ำ ในทันใดนั้นก็ทอดพระเนตร
เห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระ
วิญญาณดุจนกเขาเสด็จลงมาบน
พระองค์
11 แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้า
สวรรค์ว่า "ท่านเป็นบุตรที่รัก
ของเรา เราชอบใจในท่านมาก"

(1) มธ 1:1; ลก 3:22 (2) มลค 3:1 (3) อสย 40:3; มธ 3:3 (4) มธ 3:1; ลก 3:3
(5) มธ 3:5 (6) มธ 3:4 (7) มธ 3:11; ยน 1:27; กจ 13:25 (8) อสย 44:3; กจ 1:5
(9) มธ 3:13; ลก 3:21 (10) อสค 1:1; มธ 3:16 (11) สดต 2:7; อสย 42:1; มธ 3:17

พณามารทดลองพระเยซู

(มธ 4:1-11; ลก 4:1-13)

12 ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึง
 เร่งเร้าพระองค์ให้เสด็จเข้าไปใน
 ถิ่นทุรกันดาร

13 และซาตานได้ทดลองพระ
 องค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึง
 สี่สิบวัน พระองค์ทรงอยู่ในที่
 ของสัตว์ป่า และมีพวกทูต
 สวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์
**พระเยซูทรงเริ่มเทศนาสั่งสอน
 ในแคว้นกาลิลี**

(มธ 4:12-13; ลก 4:14)

14 ครั้นยอห์นถูกขังไว้ในคุก
 แล้ว พระเยซูได้เสด็จมายัง
 แคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าว
 ประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระ
 เจ้า

15 และตรัสว่า "เวลากำหนดมา
 ถึงแล้ว และอาณาจักรของพระ
 เจ้าก็มาใกล้แล้ว ท่านทั้งหลาย
 จงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าว
 ประเสริฐเถิด"

ทรงเรียกซีโมน อันดรูว์**ยากอบ และยอห์น**

(มธ 4:18-32)

(ลก 5:10-11)

16 ขณะที่พระองค์เสด็จไปตาม
 ชายทะเลกาลิลี พระองค์ก็ทรง
 ทอดพระเนตรเห็นซีโมนและ
 อันดรูว์น้องชายของซีโมนกำลัง
 ทอดอวนอยู่ที่ทะเล ด้วยว่าเขา

เป็นชาวประมง

17 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่าน
 จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้ง
 ท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา"

18 เขาก็ละอวนตามพระองค์ไป
 ทันที

19 ครั้นพระองค์ทรงดำเนินต่อ
 ไปอีกหน่อยหนึ่ง พระองค์ก็
 ทอดพระเนตรเห็นยากอบบุตร
 ชายเศเบดี กับยอห์นน้องชาย
 ของเขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือ
 20 ในทันใดนั้นพระองค์ได้ทรง
 เรียกเขา เขาก็ละเศเบดีบิดา
 ของเขาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง และ
 ได้ตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงขับผี**ในเมืองคาเปอร์นาอุม**

(ลก 4:31-37)

21 พระองค์กับพวกของพระ
 องค์จึงเข้าไปในเมืองคาเปอร์-
 นาอุมและพอถึงวันสะบาโตพระ
 องค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลา
 เทศนาสั่งสอน

22 เขาทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจ
 ด้วยคำสั่งสอนของพระองค์
 เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอน
 เขาด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือน
 พวกธรรมจารย์ไม่

23 มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลา
 ของเขามีผีโสโครกเข้าสิง มันได้
 ร้องออกมา

24 ว่า "พระเยซูชาวนาซาเร็ธ

(12) มธ 4:1; ลก 4:1 (13) มธ 4:10 (14) มธ 4:12 (15) ดนล 9:25; มธ 3:2; 4:17

(16) มธ 4:18; ลก 5:2 (17) มธ 13:47 (18) มธ 19:27; ลก 14:26 (21) มธ 4:13, 23

(22) มธ 7:28 (23) มธ 12:43; มก 5:2; ลก 4:33 (24) สดต 16:10; มธ 8:28-29

ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า”

25 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า “เจ้าจงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ”

26 และเมื่อผีโสโครกทำให้คนนั้นชักและร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมาจากเขา

27 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงถามกันว่า “การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่อะไร ท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและมันก็เชื่อฟังท่าน”

28 ในขณะนั้น กิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นแคว้นบ้านเมืองที่อยู่รอบแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงรักษา

แม่ยายของซีโมนเปโตร

(มธ 8:14-15)

(ลก 4:38-39)

29 พอออกมาจากธรรมศาลา พระองค์ก็ไปกับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเรือนของซีโมนและอันดรูว์ พร้อมกับยกมือและยอห์น

30 แม่ยายของซีโมนนอนป่วย จับไข้อยู่ ในทันใดนั้นเขาจึงมาทูลพระองค์ให้ทราบด้วยเรื่องของนาง

31 แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจับมือนางพยุงขึ้นและทันใดนั้นไข้ก็หาย นางจึงปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

พระเยซูทรงรักษา

คนเป็นอันมากเวลาเย็น

(มธ 8:16-17; ลก 4:40-41)

32 เวลาเย็นวันนั้นครั้นตะวันตกแล้ว คนทั้งหลายพาบรรดาคนเจ็บป่วย และคนที่มีผีสิง มาหาพระองค์

33 และคนทั้งเมืองก็แตกตื่นมาออกกันอยู่ที่ประตู

34 พระองค์จึงทรงรักษาคนเป็นโรคต่างๆ ให้หายหลายคน และได้ทรงขับผีออกเสียหลายผี แต่ผีเหล่านั้นพระองค์ทรงห้ามมิให้พูด เพราะว่ามันรู้จักพระองค์

พระเยซูทรงอธิษฐาน

และออกไปประกาศ

(ลก 4:42-44)

35 ครั้นเวลาเช้ามีดพระองค์ได้ทรงลุกขึ้น เสด็จออกไปยังที่เปเลีย และทรงอธิษฐานที่นั่น

36 ฝ่ายซีโมนและคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยก็ตามหาพระองค์

37 เมื่อพวกเขาพบพระองค์แล้ว เขาจึงทูลพระองค์ว่า “คนทั้งปวงแสวงหาพระองค์”

38 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ให้เราทั้งหลายไปในบ้านเมืองใกล้เคียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่

(26) มก 9:20 (28) มธ 4:24; 9:31 (29) มธ 8:14-15; ลก 4:38-39

(32) มธ 8:16-17; ลก 4:40-41 (34) มธ 9:33; มก 3:12; ลก 4:41; กจ 16:17-18

(35) มธ 26:39; มก 6:46 (37) มธ 4:25; ยน 3:26 (38) อสย 61:1-2; มก 10:45

นั่นด้วย ที่เรามากก็เพื่อการนั้นเอง”

39 พระองค์ได้ประกาศในธรรมศาลาของเขากว่าแคว้นกาลิลีและได้ขับผีออกเสียหลายผี

**พระเยซูทรงรักษา
คนเป็นโรคเรื้อนให้หาย**

(มธ 8:2-4; ลก 5:12-14)

40 และมีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ คุณเขาลงต่อพระองค์ และทูลวิงวอนพระองค์ว่า “เพียงแต่พระองค์จะโปรด พระองค์ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้”

41 พระเยซูทรงสงสารเขาจึงทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องคนนั้น ตรัสแก่เขาว่า “เราพอใจแล้ว เจ้าจงสะอาดเถิด”

42 พอพระองค์ตรัสแล้ว ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หาย และคนนั้นก็สะอาด

43 ก่อนให้เขาไป พระองค์จึงกำชับผู้นั้น

44 ตรัสแก่เขาว่า “เจ้าอย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปล้างตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย”

45 แต่คนนั้นเมื่อออกไปแล้วก็ตั้งต้นป่าวร้องมากมายให้เลื่อง

ลือไป จนพระเยซูจะเสด็จเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยต่อไปไม่ได้ แต่ต้องประทับภายนอกในที่เปลี่ยว และมีคนทุกแห่งทุกตำบลมาหาพระองค์

**คนอัมพาตได้รับการรักษา
จนหายและได้รับความรอด**

(มธ 9:1-8; ลก 5:18-26)

2 ครั้นล่วงไปหลายวัน พระองค์ได้เสด็จไปในเมืองคาเปอร์นาอุมอีก และคนทั้งหลายได้ยินว่า พระองค์ประทับที่บ้าน 2 และในเวลานั้นคนเป็นอันมากมาชุมนุมกันจนไม่มีที่จะรับ จะเข้าไปใกล้ประตูก็ไม่ได้ พระองค์จึงเทศนาพระวจนะนั้นให้เขาฟัง 3 แล้วมีคนนำคนอัมพาตคนหนึ่งมาหาพระองค์ มีสี่คนหาม 4 เมื่อเขาเข้าไปให้ถึงพระองค์ ไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงรื้อดาดฟ้าหลังคาตรงที่ พระองค์ประทับนั้น และเมื่อรื้อเป็นช่องแล้ว เขาก็หย่อนแคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมา

5 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”

6 แต่มีพวกธรรมอาจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และเขาคิดในใจว่า

7 “ทำไมคนนี้พูดหมิ่นประมาท

(39) มธ 4:23; มก 1:21; ลก 4:44 (40) มธ 8:2-4; ลก 5:12-14 (41) ลก 7:13 (42) มธ 15:28; มก 5:29 (44) ลนต 14:1-32 (45) มธ 28:15; มก 2:2; ลก 5:15, 17 (1) มธ 9:1 (3) มธ 4:24; 8:6; กจ 8:7; 9:33 (7) โยบ 14:4; อสย 43:25; ดนล 9:9

เช่นนั้น ใครจะยกความผิดบาป
ได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น”

8 และในทันใดนั้นเมื่อพระเยซู
ทรงทราบในพระทัยว่าเขาคิดใน
ใจอย่างนั้น พระองค์จึงตรัสแก่
เขาว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึง
คิดในใจอย่างนี้เล่า

9 ที่จะว่ากับคนอัมพาตว่า ‘บาป
ของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือ
จะว่า ‘จงลุกขึ้นยกแคร่เดินไป
เถิด’ นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน
10 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้
ว่าบุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจใน
โลกที่จะโปรดยกความผิดบาป
ได้” (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัม-
พาตว่า)

11 “เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยก
แคร่ไปบ้านของเจ้าเถิด”

12 ทันใดนั้นคนอัมพาตได้ลุก
ขึ้นแล้วก็ยกแคร่เดินออกไปต่อ
หน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็
ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญ
พระเจ้าว่า “เราไม่เคยเห็นการ
เช่นนี้เลย”

ทรงเรียกเลวี คนเก็บภาษี

(มธ 9:9-13; ลก 5:27-32)

13 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตาม
ชายทะเลอีก ประชาชนก็มาหา
พระองค์ และพระองค์ได้ตรัสสั่ง
สอนเขา

14 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไป
นั้น พระองค์ก็ทอดพระเนตร

เห็นเลวีบุตรชายอัลเฟอัสนั่งอยู่
ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสแก่เขาว่า
“จงตามเรามาเถิด” เขาก็ลุกขึ้น
ตามพระองค์ไป

15 ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระ
กายลงเสวยอยู่ในเรือนของเลวี
มีพวกคนเก็บภาษีและคนบาป
หลายคนเอนกายลงร่วมสำรับ
กับพระเยซูและพวกสาวกของ
พระองค์ เพราะมีคนติดตาม
พระองค์ไปมาก

16 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และ
พวกฟาริสี เมื่อเห็นพระองค์
ทรงเสวยพระกระยาหารกับพวก
คนเก็บภาษีและคนบาป จึงถาม
สาวกของพระองค์ว่า “เหตุไฉน
พระองค์จึงกินและดื่มร่วมกับ
พวกคนเก็บภาษีและคนบาป
เล่า”

17 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดัง
นั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า
“คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คน
เจ็บต้องการหมอ เรามีได้มา
เพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มา
เรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่”

18 มีพวกศิษย์ของยอห์นและ
ของพวกฟาริสีกำลังถืออดอา-
หาร พวกเขาจึงมาทูลถามพระ
องค์ว่า “เหตุไฉนพวกสาวกของ
ยอห์นและของพวกฟาริสีถืออด
อาหาร แต่พวกสาวกของพระ
องค์ไม่ถือ”

(9) มธ 9:5 (12) มธ 15:31; ฟป 2:11 (13) มธ 9:9

(14) มธ 4:19; 8:22; 9:9-13; 19:21; ลก 5:27-32; 18:28; ยน 1:43 (15) มธ 9:10

(17) มธ 9:12-13; 18:11; ลก 5:31-32; 19:10 (18) มธ 9:14-17; ลก 5:33-38

19 พระเยซู จึงตรัสแก่เขาว่า
"ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวถือ
อดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับ
เขากระนั้นหรือ เจ้าบ่าวอยู่ด้วย
นานเท่าใด สหายก็ถืออดอาหาร
ไม่ได้นานเท่านั้น"

20 แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้า
บ่าวจะต้องจากสหายไป ในวัน
นั้นสหายจะถืออดอาหาร

**คำอุปมาเกี่ยวกับ
ผ้าและถุงหนัง**
(มธ 9:16-17)

(ลก 5:36-39)

21 ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่
มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น
ท่อนผ้าทอใหม่ที่ปะเข้านั้นเมื่อ
หดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้าง
ออกไปอีก

22 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่
มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำ
อย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุง
เก่านั้นขาดไป น้ำองุ่นนั้นจะไหล
ออก ถุงหนังก็จะเสียไป แต่น้ำ
องุ่นใหม่นั้นต้องใส่ไว้ในถุงหนัง
ใหม่"

**พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่
เหนือวันสะบาโต**

(มธ 12:1-8; ลก 6:1-5)

23 ต่อมาในวันสะบาโตวันหนึ่ง
พระองค์กำลังเสด็จไปในนาข้าว
และเมื่อพวกสาวกของพระองค์
กำลังเดินไปก็เริ่มเด็ดรวงข้าวไป

24 ฝ่ายพวกฟาริสีจึงถามพระ
องค์ว่า "ดูเถิด ทำไมพวกเขาจึง
ทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้
ในวันสะบาโต"

25 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า
"พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือซึ่ง
ดาวิดได้กระทำเมื่อท่านขาดอา-
หารและอดอยาก ทั้งท่านและ
พรรคพวกด้วย"

26 คือคราวเมื่ออาบิยาธาร์เป็น
มหาปุโรหิต ท่านได้เข้าไปใน
พระนิเวศของพระเจ้า และรับ
ประทานขนมปังหน้าพระพักตร์
ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้
ใครรับประทาน เว้นแต่พวก
ปุโรหิตเท่านั้น และข้ายังส่ง
ให้คนที่มากับท่านรับประทาน
ด้วย"

27 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า
"วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อ
มนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้
สำหรับวันสะบาโต"

28 เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็น
เจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต
ด้วย"

**ทรงรักษาชายมือลีบ
ในวันสะบาโต**

(มธ 12:10-14)

(ลก 6:6-11)

3 แล้วพระองค์ได้เสด็จเข้าไป
ในธรรมศาลาอีก และที่นั่น
มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ

(20) กจ 1:9 (23) พบทย 23:25; มธ 12:1-8; ลก 6:1-5 (24) อพย 20:10; 31:15

(25) 1 ซมอ 21:1-6 (26) อพย 29:32-33; ลนต 24:5-9

(27) ปฐก 2:3; อพย 23:12; พบทย 5:14 (28) มธ 12:8 (1) มธ 12:9-14; ลก 6:6-11

2 คนเหล่านั้นคอยดูพระองค์ว่า
พระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้น
ในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อเขาจะ
หาเหตุฟ้องพระองค์ได้

3 พระองค์ตรัสแก่คนมีลืบว่า
"มายืนข้างหน้าเถอะ"

4 พระองค์จึงตรัสแก่คนทั้ง
หลายว่า "ในวันสะบาโตให้ถูก
ต้องตามพระราชบัญญัติควรจะ
ทำการดีหรือทำการชั่ว จะช่วย
ชีวิตหรือจะสังหารชีวิตดี" ฝ่าย
คนทั้งปวงก็นิ่งอยู่

5 พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์
เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก
และได้ทอดพระเนตรดูรอบด้วย
พระพิโรธ และพระองค์ตรัสกับ
ชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือ
ออกเถิด" เขาก็เหยียดออก
และมือของเขาก็หายเป็นปกติ
เหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง

ฝูงชนก็ติดตามไปและคนเป็น
อันมากได้รับการรักษาให้หาย

(มธ 12:15-16)

(ลก 6:17-19)

6 พวกฟาริสีจึงออกไป และใน
ทันใดนั้นได้ปรึกษากับพรรค
พวกของเฮโรดถึงพระองค์ว่า
พวกเขาจะทำอย่างไรจึงจะฆ่า
พระองค์ได้

7 ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกของ
พระองค์จึงออกจากที่นั่นไปยัง
ทะเล และฝูงชนเป็นอันมากจาก

แคว้นกาลิลีได้ตามพระองค์ไป
ทั้งจากแคว้นยูเดีย

8 จากกรุงเยรูซาเล็ม และจาก
เมืองเอโดม และจากฟากแม่น้ำ
จอร์แดนข้างโน้น และจากแคว้น
เมืองไทระและไซดอน ฝูงชน
เป็นอันมาก เมื่อเขาได้ยินถึงสิ่ง
ยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำ
นั้นก็มาหาพระองค์

9 พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวก
ของพระองค์ให้เอาเรือเล็กมา
คอยรับพระองค์ เพื่อมิให้ประ-
ชาชนเบียดเสียดพระองค์

10 ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงรักษา
คนเป็นอันมากให้หายโรค จน
บรรดาผู้ที่มีโรคต่าง ๆ เบียด
เสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้ถูกต้อง
พระองค์

11 และพวกผีโสโครกเมื่อได้
เห็นพระองค์ก็ได้หมอบลงกราบ
พระองค์ แล้วร้องอึงว่า "พระ
องค์ทรงเป็นพระบุตรของพระ
เจ้า"

12 ฝ่ายพระองค์จึงทรงกำชับ
ห้ามมันมิให้แพร่งพรายว่าพระ
องค์คือผู้ใด

ทรงตั้งอัครสาวกสิบสองคน

(มธ 10:1-4; ลก 6:12-16)

13 แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเขา
และพอพระทัยจะเรียกผู้ใด พระ
องค์ก็ทรงเรียกผู้นั้น แล้วเขาได้
มาหาพระองค์

(2) สดต 37:32; ลก 13:14; 14:1; 20:20 (5) ศคย 7:12 (6) มธ 22:16; มก 12:13

(7) มธ 4:25; ลก 6:17 (8) มก 5:19 (10) มธ 9:21; 14:36; มก 5:29, 34; ลก 7:21

(11) มธ 8:29; มก 1:1; ลก 4:41 (12) มธ 12:16; มก 1:25 (13) มธ 10:1; มก 6:7

14 พระองค์จึงทรงตั้งสาวกสิบสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่กับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงใช้เขาไปประกาศ

15 และให้มีอำนาจรักษาโรคต่างๆและขับผีออกได้

16 และซีโมนนั้น พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่าเปโตร

17 และยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของยากอบทั้งสองคนนี้ พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่า โบอาเนอเย แปลว่า ลูกฟ้าร้อง

18 อันดรูว์ ฟิลิป บาร์โธโลมิว มัทธีว ไซโมน ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ธัดเดอัส ซีโมนชาวคานาอัน

19 และยูดาสิสคาริโอทที่ได้ทรยศพระองค์นั้น พระองค์และพวกสาวกจึงเข้าไปในเรือน

20 และฝูงชนก็มาประชุมกันอีกจนพระองค์และพวกสาวกจะรับประทานอาหารไม่ได้

21 เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ยินเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า "พระองค์วิกลจริตแล้ว"

ความผิดบาปที่

ทรงอภัยให้ไม่ได้

(มธ 12:24-29)

(ลก 11:14-20)

22 พวกธรรมาจารย์ซึ่งได้ลงมา

จากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า "ผู้นี้มีเบเอลเซบูลสิง" และ "ที่เขาขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจนายผีนั้น"

23 ฝ่ายพระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้นมาตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า "ซาตานจะขับซาตานให้ออกอย่างไรได้"

24 ถ้าราชอาณาจักรใด ๆ เกิดแตกแยกกันแล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้

25 ถ้าครัวเรือนใด ๆ เกิดแตกแยกกัน ครัวเรือนนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้

26 และถ้าซาตานจะต่อสู้กับตนเอง และแตกแยกกัน มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ มีแต่จะสิ้นสูญไป

27 ไม่มีผู้ใดอาจเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมาก และปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้

28 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปทุกอย่างและคำหิมน้ประมาทที่เขาทำไว้ นั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้

29 แต่ผู้ใดจะกล่าวคำหิมน้ประมาทต่อพระวิญญูณบริสุทธิ จะไม่ได้รับการอภัยโทษเลย แต่ผู้นั้นย่อมได้รับโทษจากการพิ-

(16) มธ 16:18; ยน 1:42 (20) มก 6:31 (21) มธ 13:55; มก 6:3; ยน 2:12

(22) มธ 9:34; ลก 11:15; ยน 7:20; อฟ 2:2 (23) มธ 12:25-29; ลก 11:17-22

(27) อสย 49:24-25; มธ 12:29 (28) มธ 12:31-32; ลก 12:10; 1 ยน 5:16

พากษาเป็นนิตย์”

30 ที่ตรัสอย่างนั้นก็เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า “พระองค์มีผีโสโครกเข้าสิง”

ผู้ที่เชื่อเป็นเหมือน

มารดาและพี่น้องของพระเยซู

(มธ 12:46-50)

(ลก 8:19-21)

31 เวลานั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก แล้วใช้คนเข้าไปทูลเรียกพระองค์

32 และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์คอยอยู่ข้างนอก”

33 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา”

34 พระองค์ทอดพระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์นั้น แล้วตรัสว่า “ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา

35 ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา”

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช

(มธ 13:1-23; ลก 8:4-15)

4 แล้วพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีก ผู้ชมนับเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์

เหตุฉะนั้น พระองค์จึงได้เสด็จลงไปประทับในเรือที่ทะเล และฝูงชนอยู่บนฝั่งชายทะเล

2 พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาหลายประการเป็นคำอุปมา และในการสอนนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า

3 “จงฟัง ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช

4 และต่อมาเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกในอากาศก็มากินเสีย

5 บ้างก็ตกที่ซึ่งมีหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็ว เพราะดินไม่ลึก

6 แต่เมื่อแดดจัด แดดก็แผดเผา และเพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป

7 บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล

8 บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วงอกงามจำเริญขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง”

9 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ใครมีหู จงฟังเถิด”

10 เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพังคนที่อยู่รอบพระองค์พร้อมกับสาวกสิบสองคนได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น

11 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักร

(30) มธ 9:34; ยน 7:20; 8:48, 52; 10:20 (31) มธ 12:46-50; ลก 8:19-21

(35) อพ 6:6; ฮบ 10:36; 1 ปด 4:2; 1 ยน 2:17 (1) มธ 13:1-15; ลก 8:4-10

(2) มธ 12:38 (10) มธ 13:10; ลก 8:9 (11) มธ 11:25; 1 คร 2:10-16; 2 คร 4:6

ของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ฝ่ายคนนอกนั้น บรรดาข้อความเหล่านี้จะแจ้งให้ เป็นคำอุปมาทุกอย่าง 12 เพื่อว่าเขาจะดูแล้วดูเล่า แต่ มองไม่เห็น และฟังแล้วฟังเล่า แต่ไม่เข้าใจ เกลือกว่าในเวลา หนึ่งเวลาใดเขาจะกลับใจเสีย ใหม่ และความผิดบาปของเขา จะไต่ยกโทษเสีย”

พระเยซูทรงอธิบายถึง

คำอุปมานั้น

(มธ 13:18-23)

(ลก 8:11-15)

13 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “คำอุปมานั้นพวกท่านยังไม่เข้าใจ หรือ ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายจะ เข้าใจคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้ 14 ผู้หว่านนั่นก็ได้หว่านพระ วจนะ

15 ซึ่งตกริมหนทางนั้นได้แก่ พระวจนะที่หว่านแล้ว และเมื่อ บุคคลใดได้ฟัง ในทันใดนั้น ซาดานก็มาชิงเอาพระวจนะซึ่ง หว่านในใจเขานั้นไปเสีย

16 และซึ่งตกที่ซึ่งมีพินหิน มี เนื้อดินแต่น้อยนั้นก็ทำนอง เดียวกัน ได้แก่บุคคลที่ได้ยิน พระวจนะ และก็รับทันทีด้วยความปรีดี

17 แต่ไม่มีรากในตัวของมันอยู่ ได้ชั่วคราว ภายหลังเมื่อเกิดการ

ยากลำบากและการข่มเหงต่างๆ เพราะพระวจนะนั้น ก็เล็กละเอียด ในทันทีทันใด

18 และพืชซึ่งหว่านกลางหนาม นั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระ วจนะ

19 แล้วความกังวลตามธรรมดา โลก และความลุ่มหลงในทรัพย์ สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่นๆ ได้เข้ามาและปกคลุมพระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล

20 ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดี นั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระ วจนะนั้น และรับไว้ จึงเกิดผล สามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง”

เทียบที่จุดแล้ว

ต้องตั้งไว้ให้ส่องแสง

(มธ 5:15-16)

(ลก 8:16; 11:33)

21 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เขาเอาเทียนมาสำหรับตั้งไว้ได้ ถึง ได้เตี้ยนอนหรือ และมีไข สำหรับตั้งไว้บนเชิงเทียนหรือ

22 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มียิ่ง ใดที่ปิดบังไว้ ซึ่งจะไม่ต้อง แพร่งพราย

23 ถ้าใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด”

24 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “จง เอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ท่านฟังให้ดี ท่านจะดวงให้เขาด้วยพระนามอัน

(12) อสย 6:9; ยรม 5:21; อสค 12:2; มธ 13:14 (14) มธ 13:18-23; ลก 8:11-15

(19) สภข 23:5; ปญจ 5:13 (20) ยน 15:2, 5; รม 7:4 (21) มธ 5:15; ลก 8:16; 11:33

(22) ปญจ 12:14; มธ 10:26 (23) มธ 11:15; มก 4:9 (24) มธ 7:2; 2 คร 9:6

โต จะดวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว

25 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ว่าจะซึ่งเขามีอยู่นั้นจะเอาไปเสียจากเขา”

อาณาจักรที่เติบโตขึ้น อย่างต่อเนื่อง

26 พระองค์ตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน

27 แล้วกลางคืนก็นอนหลับและกลางวันที่ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นจะงอกจำเริญขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้

28 เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเริญขึ้นเป็นลำดับก่อนภายหลังก็ออกรวง แล้วก็จะมีเมล็ดข้าวเต็มรวง

29 ครั้นสุกแล้วเขาก็ไปเกี่ยวเก็บที่เดียว เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว”

คำอุปมาเกี่ยวกับ เมล็ดพันธุ์ผักกาด

(มธ 13:31-32)

(ลก 13:18-19)

30 และพระองค์ตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะสำแดงด้วยคำเปรียบอย่างไร

31 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง เวลาเพาะลง

ในดินนั้นก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน

32 แต่เมื่อเพาะแล้วจึงงอกขึ้น จำเริญใหญ่โตกว่าผักทั้งปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นักในอากาศมาอาศัยอยู่ในร่มนั้นได้”

33 พระองค์ได้ตรัสสั่งสอนพระวจนะให้แก่เขาเป็นคำอุปมาอย่างนั้นเป็นหลายประการ ตามที่เขาจะสามารถฟังได้

34 และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสแก่เขาเลย แต่เมื่อพวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์จึงทรงอธิบายสิ่งสารพัดนั้นแก่เหล่าสาวก

พายุใหญ่ในทะเลกาลิลีสงบลง

(มธ 8:23-27)

(ลก 8:22-25)

35 เย็นวันนั้น พระองค์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “ให้พวกเราข้ามไปฝั่งฟากข้างโน้นเถิด”

36 เมื่อลาประชาชนแล้ว เขาจึงเชิญพระองค์เสด็จไปในเรือที่พระองค์ประทับอยู่นั้น และมีเรืออื่นเล็กๆหลายลำไปกับพระองค์ด้วย

37 และพายุใหญ่ได้บังเกิดขึ้น และคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนเรือเต็มอยู่แล้ว

38 ฝ่ายพระองค์บรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ เหล่า

(25) มธ 13:12; ลก 8:18 (26) มธ 13:24 (27) 2 คร 3:18 (28) ยน 12:24

(29) มก 13:30; วว 14:15 (30) มธ 13:31; ลก 13:18 (33) มธ 13:34-35; ยน 16:12

(34) ลก 24:27, 45 (35) มธ 8:18, 23-27; ลก 8:22 (38) สดต 44:23; มธ 23:8-10

สาวกจึงมาปลุกพระองค์ทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลาย กำลังจะพินาศอยู่แล้ว ท่านไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ"

39 พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและตรัสแก่ทะเลว่า "จงสงบเสียบซิ" แล้วลมก็หยุดมีความสงบเสียบทั่วไป

40 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ทำไมท่านกลัวอย่างนี้ ท่านยังไม่มีพระเจ้าหรือ"

41 ฝ่ายเขาก็เกรงกลัวนักหนา และพูดกันและกันว่า "ท่านนี้เป็นผู้ใดหนอ จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน"

ทรงขับผีออกจาก

ผู้ชายที่เมืองกาตารา

(มธ 8:28-34; ลก 8:26-37)

5 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกก็ข้ามทะเลไปยังเมืองชาวกาตารา

2 พอพระองค์เสด็จขึ้นจากเรือ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งออกจากอุโมงค์ฝังศพมีผีโสโครกสิงได้ มาพบพระองค์

3 คนนั้นอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ และไม่มีผู้ใดจะผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะล่ามด้วยโซ่ตรวนก็ไม่อยู่

4 เพราะว่าได้ล่ามโซ่ใส่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาดตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมีแรง

พอที่จะทำให้เขาสงบได้

5 เขาคั่งร้องอิงอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพและที่ภูเขาทั้งกลางวัน กลางคืนเสมอ และเอาหินเชือดเนื้อของตัวเอง

6 ครั้นเขาเห็นพระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามานมัสการพระองค์

7 แล้วร้องเสียงดังว่า "ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ข้าพระองค์ขอให้พระองค์ปฏิบัติในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ทรمانข้าพระองค์"

8 ที่พูดเช่นนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่มันว่า "อ้ายผีโสโครก จงออกมาจากคนนั้นเถิด"

9 แล้วพระองค์ตรัสถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร" มันตอบว่า "ชื่อ กอง เพราะว่าพวกข้าพระองค์หลายตนด้วยกัน"

10 มันจึงอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากมิให้ขับไล่มันออกจากแดนเมืองนั้น

11 มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ไหล่เขาตำบลนั้น

12 ผีเหล่านั้นก็อ้อนวอนพระองค์ว่า "ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในสุกรเหล่านั้นเถิด"

13 พระเยซูก็ทรงอนุญาตทันที แล้วผีโสโครกนั้นจึงออกไปเข้าสิงอยู่ในสุกร สุกรทั้งฝูง (ประ-

(39) สดต 65:7; 89:9; 93:4; 104:6-7; มธ 8:26; มก 9:25; ลก 4:39; 8:24

(40) มธ 14:31; ลก 8:25 (1) มธ 8:28; ลก 8:26 (2) มก 1:23; 7:25; วว 16:13-14

(7) มธ 26:63; มก 1:24 (8) มก 1:25; กจ 16:18 (11) ลนต 11:7-8; พญ 14:8

มาสองพันตัว) ก็วิ่งกระโดด
จากหน้าผาชันลงไปในทะเลสา-
ลักน้ำตาย

14 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรนั้นต่างคน
ต่างหนีไปแล้วเรื่องทั้งในนคร
และบ้านนอก แล้วคนทั้งปวงก็
ออกมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น

15 เมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็น
คนที่ผีสิงกองได้สิงนั้นนั่งหมำ
นั่งอยู่มีสติอารมณ์ดี เขาจึงเกรง
กลัวนัก

16 แล้วคนที่ได้เห็นก็เล่าเหตุ-
การณ์ซึ่งบังเกิดแก่คนที่ผีสิงนั้น
และซึ่งบังเกิดแก่ฝูงสุกรให้เขา
ฟัง

17 คนทั้งหลายจึงเริ่มพากัน
อ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จไป
เสียจากเขตแดนเมืองของเขา

18 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จลง
เรือ คนที่ผีได้สิงแต่ก่อนนั้นได้
อ้อนวอนขอติดตามพระองค์ไป

19 พระเยซูไม่ทรงอนุญาต แต่
ตรัสแก่เขาว่า "จงไปหาพวกพ่อ
ของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาถึง
เรื่องเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า
และได้ทรงพระเมตตาแก่เจ้า
แล้ว"

20 ฝ่ายคนนั้นก็ทูลลา แล้วเริ่ม
ประกาศในแคว้นทศบุรีถึงเหตุ-
การณ์ใหญ่ที่ พระเยซูได้ทรง
กระทำแก่เขา และคนทั้งปวงก็

ประหลาดใจนัก

หญิงผู้ถูกต้องชายฉลอง

พระองค์และหายโรค

ลูกสาวของไยรัส

เป็นขึ้นมาจากความตาย

(มธ 9:18-26)

21 ครั้นพระเยซูเสด็จลงเรือข้าม
ปากกลับไปแล้ว มีคนเป็นอัน
มากมาหาพระองค์ และพระ
องค์ยังประทับที่ฝั่งทะเล

22 ดูกูเถิด มีนายธรรมศาลาคคน
หนึ่งชื่อไยรัสเดินมา และเมื่อ
เขาเห็นพระองค์ก็กราบลงที่พระ
บาทของพระองค์

23 แล้วทูลอ้อนวอนพระองค์
เป็นอันมากกว่า "ลูกสาวเล็ก ๆ
ของข้าพระองค์ป่วยเกือบจะตาย
แล้ว ขอเชิญพระองค์ไปวางพระ
หัตถ์บนเขา เพื่อเขาจะได้หาย
โรคและไม่ตาย"

24 ฝ่ายพระเยซูได้เสด็จไปกับ
คนนั้น มีคนเป็นอันมากตาม
พระองค์ไป และเบียดเสียดพระ
องค์

25 มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตก
เลือดได้สิบสองปีมาแล้ว

26 ได้ทนทุกข์ลำบากมากเพราะ
มีหมอหลายคนมารักษา และได้
เสียทรัพย์จนหมดสิ้น โรคนี้ก็
มิได้บรรเทาแต่ยิ่งกำเริบขึ้น

27 ครั้นผู้หญิงนั้นได้ยินถึงเรื่อง
พระเยซู เธอก็เดินปะปนกับ

(15) อสย 61:10; มธ 4:24; มก 1:32 (17) มธ 8:34; กจ 16:39 (18) ลก 8:38-39

(20) อพย 15:2; สดต 66:16 (21) มธ 9:1; ลก 8:40 (22) มธ 9:18-26; ลก 8:41-56

(23) มธ 8:15; มก 6:5 (25) สดต 15:19, 25; มธ 9:20 (27) มธ 14:35-36; มก 3:10

ประชาชนที่เบียดเสียดข้างหลังพระองค์ และได้ถูกต้องฉลองพระองค์

28 เพราะเธอคิดว่า "ถ้าเราได้แตะต้องแต่ฉลองพระองค์ เราก็จะหายโรค"

29 ในทันใดนั้น เลือดที่ตกก็หยุดแห้งไป และผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว

30 บัดเดี๋ยวนั้น พระเยซูทรงรู้สึกว่ารุกขานออกจากพระองค์แล้ว จึงเสด็จหลังในขณะที่ฝูงชนเบียดเสียดกันนั้นตรัสว่า "ใครถูกต้องเสื้อของเรา"

31 ฝ่ายเหล่าสาวกก็ทูลพระองค์ว่า "พระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วว่า ประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังจะทรงถามอีกหรือว่า 'ใครถูกต้องเรา'"

32 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ ประสงค์จะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำสิ่งนั้น

33 ฝ่ายผู้หญิงนั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะรู้เรื่องที่เป็นแก่ตัวนั้น จึงมากราบลงทูลแก่พระองค์ตามจริงทั้งสิ้น

34 พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า "ลูกสาวเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขและหายโรคนี้เถิด"

35 เมื่อพระองค์ตรัสยังไม่ทัน

ขาดคำ มีบางคนได้มาจากบ้าน นายธรรมศาลาบอกว่า "ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ยังจะรบกวนอาจารย์ทำไมอีกเล่า"

36 ทันทีที่พระเยซูทรงฟังคำซึ่งเขาวานัน พระองค์จึงตรัสแก่นายธรรมศาลาว่า "อย่าวิตกเลย จงเชื่อเท่านั้นเถิด"

37 พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดไปด้วยเว้นแต่เปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ

38 ครั้นพระองค์เสด็จไปถึงเรือนนายธรรมศาลาแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นคนวุ่นวายร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก

39 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแล้วจึงตรัสถามเขาว่า "ท่านทั้งหลายพากันร้องไห้วุ่นวายไปทำไม เด็กหญิงนั้นไม่ตายแต่นอนหลับอยู่"

40 เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ แต่เมื่อพระองค์จับคนทั้งหลายออกไปแล้ว จึงนำบิดามารดาของเด็กหญิงนั้นและสาวกสามคนที่อยู่กับพระองค์เข้าไปในที่ที่เด็กหญิงนอนอยู่

41 พระองค์จึงจับมือเด็กหญิงนั้นตรัสแก่เขาว่า "ทาลีธา คูมิ" แปลว่า "เด็กหญิงเอ๋ย เราว่าแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด"

42 ในทันใดนั้นเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นเดิน เพราะว่าเด็กนั้นอายุ

(30) ลก 6:19 (33) สดต 89:7 (34) 1 ซมอ 1:17; 2 พกษ 5:19; มธ 9:22; มก 10:52

(35) ลก 8:49 (36) มก 9:23; ยน 11:40 (38) มก 16:10; กจ 9:39

(39) ยน 11:4, 11 (40) กจ 9:40 (42) มก 1:27; 7:37

ได้สิบสองปี คนทั้งปวงก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง

43 พระองค์ก็กำชับห้ามเขาแข็งแรงไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์นี้ แล้วจึงสั่งเขาให้นำอาหารมาให้เด็กนั้นรับประทาน

พระเยซูทรงกลับไปเยี่ยมเมืองนาซาเร็ธ

(มธ 13:54-58; ลก 4:16)

6 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่น ไปยังบ้านเมืองของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป 2 พอถึงวันสะบาโตพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนในธรรมศาลา และคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจนึกพูดกันว่า "คนนี้ได้ความคิดนี้มาจากไหน สติปัญญาที่ได้ประทานแก่คนนี้เป็นปัญญาอย่างใด จึงทำการมหัศจรรย์อย่างนี้สำเร็จด้วยมือของเขา

3 คนนี้เป็นช่างไม้บุตรชายนางมารีย์มิใช่หรือ ยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมนเป็นน้องชายมิใช่หรือ และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อยู่ที่นี้กับเรามิใช่หรือ" เขาทั้งหลายจึงหมองใจในพระองค์

4 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า "ศาสตพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้านเมืองของ

ตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศ์วานของตน"

5 พระองค์จะกระทำการมหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค

6 พระองค์ก็ประหลาดพระทัย เพราะเขาไม่มีความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตามหมู่บ้านโดยรอบ

ทรงใช้อัครสาวกทั้งสิบสองคนออกไปเทศนาสั่งสอน

(มธ 10:1-42; ลก 9:1-6)

7 พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมา แล้วทรงเริ่มใช้เขาให้ออกไปเป็นคู่ๆ ทรงประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้

8 และตรัสกำชับเขาไม่ให้เอาอะไรไปใช้ตามทางเว้นแต่ไม้เท้าสิ่งเดียว ห้ามมิให้เอาอาหารหรือยาม หรือหาสตางค์ใส่ไปได้ 9 แต่ให้สวมรองเท้าและไม่ให้สวมเสื้อสองตัว

10 แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า "ถ้าไปแห่งใด เมื่อเข้าอาศัยในเรือนไหน ก็อาศัยในเรือนนั้น จนกว่าจะไปจากที่นั่น

11 และถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับไม่ฟังท่านทั้งหลาย เมื่อจะไปจากที่นั้นจงสะบัดผงคลีใต้เท้าของท่านออกเป็นสักขีพยานต่อเขา

(43) มธ 8:4; มก 3:12 (1) มธ 13:54; ลก 4:16 (2) มธ 7:28 (3) มธ 11:6; 12:46 (4) มธ 13:57; ลก 4:24 (5) ปฐก 19:22 (6) อสย 59:16; มธ 9:35 (7) ปญจ 4:9-10 (9) ปฐก 40:20 (10) มธ 10:11; ลก 9:4; 10:7 (11) มธ 10:14; ลก 10:10; กจ 13:51

เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ใน วันพิพากษานั้น โทษของเมือง โสโดมและเมืองโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น”

12 ฝ่ายเหล่าสาวกก็ ออกไป เทศนาประกาศให้คนทั้งปวง กลับใจเสียใหม่

13 เขาได้ขับผีให้ออกเสียหลาย ผี และได้เอาน้ำมันชโลมคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค

เฮโรดทรงสั่งให้ตัดศีรษะ

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

14 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยิน เรื่องของพระองค์ (เพราะว่า พระนามของพระองค์ได้เลื่อง ลือไป) แล้วท่านตรัสว่า “ยอห์น ผู้ให้รับบัพติศมาเป็นขึ้นมาจาก ความตายแล้ว เหตุฉะนั้นจึงทำ การมหัศจรรย์ได้”

15 แต่คนอื่นว่า “เป็นเอลียาห์” และคนอื่น ๆ ว่า “เป็นศาสดา พยากรณ์คนหนึ่งหรือเหมือน คนหนึ่งในพวกศาสดาพยา กรณ์”

16 ฝ่ายเฮโรดเมื่อทรงได้ยินแล้ว จึงตรัสว่า “คือยอห์นนั่นเองที่ เราได้ตัดศีรษะเสีย ท่านได้เป็น ขึ้นมาจากความตาย”

17 ด้วยว่าเฮโรดได้ใช้คนไปจับ ยอห์น และล่อมโซ่ขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่ นางเฮโรเดียส ภรรยาฟีลิป น้องชายของตน

ด้วยเฮโรดได้รับนางนั้นเป็น ภรรยาของตน

18 เพราะยอห์นได้เคยทูลเฮโรด ว่า “ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับ ภรรยาของน้องชายมาเป็นภรรยาของตน”

19 นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาท ยอห์นและปรารถนาจะฆ่าท่าน เสียแต่ฆ่าไม่ได้

20 เพราะเฮโรดยำเกรงยอห์น ด้วยรู้ว่า ท่านเป็นคนชอบธรรม และบริสุทธิ์จึงได้ป้องกันท่านไว้ เมื่อเฮโรดได้ยินคำสั่งสอนของท่านก็ปฏิบัติตามหลายสิ่งและ ยินดีรับฟังท่าน

21 ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเป็นโอกาสดีคือเป็นวันฉลองวันเกิดของเฮโรด เฮโรดให้จัดการเลี้ยง ขุนนางกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญๆทั้งปวงในแคว้น กาลิลี

22 เมื่อบุตรสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำ ทำให้เฮโรด และแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ ด้วยกันนั้นชอบใจ กษัตริย์จึง ตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า “เธอจะ ขอสิ่งใดจากเรา เราก็จะให้สิ่ง นั้นแก่เธอ”

23 และกษัตริย์จึงทรงปฏิญาณ ตัวไว้กับหญิงสาวนั้นว่า “เธอจะ ขอสิ่งใด ๆ จากเรา เราจะให้สิ่ง นั้นแก่เธอจนถึงครึ่งราชสมบัติ

(13) ยก 5:14 (14) มธ 14:1-12; มก 6:14-16; ลก 9:7-9; 19:37

(15) มธ 16:14; 21:11; มก 8:28; ลก 9:19 (16) มธ 14:2; ลก 3:19 (18) ลนต 18:16

(20) มธ 14:5; 21:26 (21) ปฐก 40:20; มธ 14:6 (23) อสธ 5:3, 6; 7:2

ของเรา”

24 หญิงสาวนั้นจึงออกไปถามมารดาว่า “ฉันจะขอสิ่งใดดี” มารดาจึงตอบว่า “จงขอศิระษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเถิด”

25 ในทันใดนั้น หญิงสาวก็รีบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า “หม่อมฉันขอศิระษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่เถิดมาให้ หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ”

26 กษัตริย์ทรงเป็นทุกชั้นนัก แต่เพราะเหตุได้ทรงปฏิญาณไว้ และเพราะเห็นแก่หน้าแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกัน ก็ปฏิเสธไม่ได้

27 ในขณะนั้นกษัตริย์จึงรับสั่งเพชฌฆาตให้ไปตัดศิระษะยอห์นมา เพชฌฆาตก็ไปตัดศิระษะยอห์นในคุก

28 เอาศิระษะของยอห์นใส่ถาดมาให้แก่หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของตน

29 เมื่อสาวกของยอห์นรู้เหตุแล้ว ก็พากันมารับเอาศพของท่านไปฝังไว้ในอุโมงค์

อัครสาวกกลับมาพักผ่อน

(ลก 9:10)

30 ฝ่ายอัครสาวกพากันมาหาพระเยซู และได้ทูลถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำและได้สั่งสอน

31 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า

“ท่านทั้งหลายจงไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง” เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาว่างจะรับประทานอาหารได้

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน

(มธ 14:13-21)

(ลก 9:10-17)

(ยน 6:5-13)

32 พระองค์จึงเสด็จลงเรือกับสาวกไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพัง

33 คนเป็นอันมากเห็นพระองค์กับสาวกกำลังไป และมีหลายคนจำพระองค์ได้ จึงพากันวิ่งออกจากบ้านเมืองทั้งปวงไปถึงก่อน และพากันเฝ้าพระองค์

34 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ และพระองค์ทรงสงสารเขา เพราะว่าเขาเป็นเหมือนฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ

35 เมื่อเวลาล่วงไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า “ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้เวลาก็เย็นลงมากแล้ว

36 ขอให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารรับประทานตามบ้านไร่บ้านนาที่อยู่แถบนี้ เพราะเขาไม่มีอะไรที่จะ

(26) มธ 14:9 (29) 1 พกษ 13:29-30; มธ 27:58-61; กจ 8:2 (30) ลก 9:10

(31) มธ 14:13; มก 3:20 (32) มธ 14:13-21; ลก 9:10-17; ยน 6:5-13 (33) คส 1:6

(34) กถว 27:17; 1 พกษ 22:17; 2 พศต 18:16; ศคย 10:2; อสย 48:17; มธ 9:36

รับประทานเลย”

37 แต่ พระองค์ตรัสตอบแก่เหล่าสาวกว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” เขาทูลพระองค์ว่า “จะให้เราไปซื้ออาหารสักสองร้อยเหรียญเดนาเรียนให้เขารับประทานหรือ”

38 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อนไปดูซิ” เมื่อรู้แล้วเขาจึงทูลว่า “มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว”

39 พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกให้จัดคนทั้งปวงให้นั่งรวมกันที่หญ้าสดเป็นหมู่ ๆ

40 ประชาชนก็ได้นั่งรวมกันเป็นหมู่ ๆ หมู่ละร้อยคนบ้าง ทำสิบบ้าง

41 เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้วก็ทรงพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักขนมปังนั้นให้เหล่าสาวกให้เขาแจกแก่คนทั้งปวง และปลาสองตัวนั้นพระองค์ทรงแบ่งให้ทั่วกันด้วย

42 เขาได้กินอิ่มทุกคน

43 ส่วนเศษขนมปังและปลาที่เหลือนั้นเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม

44 และในจำนวนคนที่ได้รับประทานขนมปังนั้น มีผู้ชายประมาณห้าพันคน

พระเยซูทรงดำเนินมาบนทะเล

(มธ 14:22-32)

(ยอห์น 6:15-21)

45 และทันใดนั้น พระองค์ได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงในเรือข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งถึงเมืองเบธไซดาก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน

46 เมื่อพระองค์ทรงลาเขาทั้งหลายแล้ว ก็เสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐานที่นั่น

47 เมื่อค่ำลงแล้ว เรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งแต่ผู้เดียว

48 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล่าสาวกตีกรรเชียงล่า-บากลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก และทรงดำเนินดังจะเลยเขาไป

49 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินบนทะเล เขาสำคัญว่าผี แล้วพากันร้องอึงไป

50 เพราะว่าทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว แต่ในทันใดนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “จงชื่นใจเถิดคือเราเอง อย่ากลัวเลย”

51 พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาเขาบนเรือ แล้วลมก็เงียบลง เหล่าสาวกก็ประหลาดอัศจรรย์ใจ

(37) กตว 11:13; 2 พกษ 4:43 (38) มธ 14:17 (39) มธ 15:35 (41) 1 ซมอ 9:13 (45) มธ 14:22; ยอห์น 6:15 (46) มก 1:35; ลก 5:16 (48) ลก 24:28 (49) มธ 14:26 (50) อสย 41:10; มธ 9:2; ยอห์น 16:33 (51) สดด 107:29; มก 1:27; 2:12; 5:42; 7:37

เหลือประมาณ

52 ด้วยว่าการอัศจรรย์เรื่องขนมปังนั้นเขายังไม่เข้าใจเพราะใจเขายังแข็งกระด้าง

พระเยซูทรงรักษาประชาชนที่แคว้นเยนเนซาเรท

(มธ 14:34-36)

53 ครั้นข้ามฟากไปแล้ว เขาจอดเรือที่แคว้นเยนเนซาเรท

54 เมื่อขึ้นจากเรือแล้ว คนทั้งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที

55 และเขาริบไปทั่วตลอดแคว้นแคว้นล้อมรอบ เริ่มเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขาได้ยินข่าวว่าพระองค์อยู่นั้น

56 แล้วพระองค์เสด็จไปที่ไหนๆ ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือในเมือง เขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน ทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้คนเจ็บป่วยแต่ละต้องแต่ชายฉลองพระองค์ และผู้ใดได้แต่ต้องพระองค์แล้วก็หายป่วยทุกคน

ทรงตำหนิธรรมเนียมของพวกฟาริสี

(มธ 15:1-20)

7 ครั้งนั้นพวกฟาริสีกับพวกธรรมจารย์บางคน ซึ่งได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม พากันมาหาพระองค์

2 เมื่อเขาได้เห็นเหล่าสาวกของ

พระองค์บางคนรับประทานอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน เขาก็ถือว่าผิด 3 เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวทั้งสิ้นถือตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษว่า ถ้ามิได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัด เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย

4 และเมื่อเขามาจากตลาด ถ้ามิได้ล้างก่อน เขาก็ไม่รับประทานอาหาร และธรรมเนียมอื่นๆอีกหลายอย่างเขาก็ถือ คือล้างถ้วยเหยือก ภาชนะทองสัมฤทธิ์ และโต๊ะ

5 พวกฟาริสีกับพวกธรรมจารย์จึงทูลถามพระองค์ว่า "ทำไมพวกสาวกของท่านไม่ดำเนินชีวิตตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ แต่รับประทานอาหารโดยมิได้ล้างมือเสียก่อน"

6 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกเจ้าคนหน้าซื่อใจคดก็ถูก ตามที่ได้เขียนไว้ว่า 'ประชาชนนี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา'

7 **เขามีสถาการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระดำรัสสอน'**

8 เจ้าทั้งหลายละพระบัญญัติของพระเจ้า และกลับไปถือตาม

(52) อสย 63:17; มธ 16:9; มก 3:5; 8:17-18 (53) มธ 14:34-36; ยน 6:24-25

(56) กตว 15:38-39; มธ 9:20; มก 5:27-28; กจ 19:12 (1) มธ 15:1 (2) มธ 15:20

(3) มก 7:5, 8-9; กท 1:14; 1 ปต 1:18 (5) มธ 15:2 (6) อสย 29:13; มธ 23:13-29

ประเพณีของมนุษย์ คือการล้าง ถ้วยเหยือก และสิ่งอื่นๆเช่นนี้ อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำ อยู่”

9 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เหมาะ จริงนะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้ง พระบัญญัติของพระเจ้า เพื่อจะ ได้ถือตามประเพณีของพวกท่าน 10 เพราะโมเสสได้สั่งไว้ว่า ‘จง ให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน’ และ ‘ผู้ใดด่าแช่งบิดามารดา ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย’

11 แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า ‘ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า “สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโกระ- บัน”’ แปลว่าเป็นของถวายเป็นแล้ว

12 เจ้าทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ ผู้นั้นทำสิ่งใดต่อไป เป็นที่ช่วย บำรุงบิดามารดาของตน

13 เจ้าทั้งหลายจึงทำให้พระ วณะของพระเจ้าเป็นหมันไป ด้วยประเพณีของพวกท่านซึ่ง พวกท่านได้สอนไว้ และสิ่งอื่นๆ เช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ ทำอยู่”

14 แล้วเมื่อพระองค์ได้ ทรง เรียกประชาชนทั้งหลายเข้ามาก็ ตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจง ฟังเราและเข้าใจเถิด

15 ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไป

ภายในมนุษย์จะกระทำให้นมนุษย์ เป็นมลทินได้ แต่สิ่งซึ่งออกมา จากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละ จะทำให้นมนุษย์เป็นมลทิน

16 ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด”

17 ครั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไป ในเรือนพันประชาชนแล้ว เหล่า สาวกของพระองค์ก็ได้ทูลถาม พระองค์ถึงคำอุปมานั้น

18 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ถึงท่านทั้งหลายก็ยังไม่เข้าใจ หรือ ท่านยังไม่เห็นหรือว่าสิ่ง ใดๆแต่ภายนอกที่เข้าไปภายใน มนุษย์จะกระทำให้นมนุษย์เป็น มลทินไม่ได้

19 เพราะว่สิ่งนั้นมีได้เข้าใจ แต่ลงไปในห้องแล้วก็ถ่ายออก ลงส้วมไป ทำให้อาหารทุกอย่าง ปราศจากมลทิน”

20 พระองค์ตรัสว่า “สิ่งที้ออก มาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้น แหละทำให้นมนุษย์เป็นมลทิน

21 เพราะว่าจากภายในมนุษย์ คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่ว ร้าย การล่วงประเวณี การผิด ผัวผิดเมีย การฆาตกรรม

22 การลักขโมย การโลภ ความ ชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาตร้อน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโม้ด

23 สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจาก ภายใน และทำให้นมนุษย์เป็น

(9) สภข 1:25; อสย 24:5 (10) อพย 20:12 (11) มธ 15:5; 23:18 (14) มธ 15:10 (15) อสย 59:3; สบ 12:15 (16) มธ 11:15-16 (17) มธ 15:15 (18) อสย 28:9-11 (20) สดต 39:1; มธ 12:34 (21) ปฐก 6:5; สภข 6:18 (22) ลก 12:15; รม 1:28-29

มลทิน”

ทรงรักษาลูกสาวของ
หญิงชาติซีเรียฟินิเซีย
ที่ถูกผีสิง

(มธ 15:21-28)

24 พระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากที่
นั้นไปยังเขตแดนเมืองไทระและ
เมืองไซดอน แล้วเข้าไปในเรือน
แห่งหนึ่งประสงค์จะมีให้ผู้ใดรู้
แต่พระองค์จะซ่อนอยู่มิได้

25 เพราะผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีลูก
สาวที่มีผีโสโครกสิง เมื่อได้ยิน
ข่าวถึงพระองค์ก็มากrabลงที่
พระบาทของพระองค์

26 ผู้หญิงนั้นเป็นชาวกรีก ชาติ
ซีเรียฟินิเซีย และนางทูลอ้อน
วอนขอพระองค์ให้ขับผีออกจาก
ลูกสาวของตน

27 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่นางนั้น
ว่า “ให้พวกลูกกินอิ่มเสียก่อน
เพราะว่าซึ่งจะเอาอาหารของลูก
โยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร”

28 แต่นางทูลตอบพระองค์ว่า
“จริงด้วย พระองค์เจ้าข้า แต่
สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะนั้นย่อมกินเดน
อาหารของลูก”

29 แล้วพระองค์ตรัสแก่นางว่า
“เพราะเหตุถ้อยคำนี้จงกลับไป
เถิด ผีออกจากลูกสาวของเจ้า
แล้ว”

30 ฝ่ายหญิงนั้นเมื่อไปยังเรือน
ของตน ได้เห็นลูกนอนอยู่บน

ที่นอน และทราบว่ามีผีออกแล้ว
ทรงรักษาชายที่หูหนวก
และเป็นใบ้

(มธ 15:29-31)

31 ต่อมา พระองค์จึงเสด็จจาก
เขตแดนเมืองไทระและเมือง
ไซดอน ดำเนินตามทางแคว้น
ทศบุรี มายังทะเลกาลิลี

32 เขาพาชายหู หนวกพูดติด
อ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์ แล้ว
ทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ทรง
วางพระหัตถ์บนคนนั้น

33 พระองค์จึงทรงนำคนนั้น
ออกจากประชาชนไปอยู่ต่าง
หาก ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ย่อน
เข้าที่หูของชายผู้นั้น และ
ทรงบ้วนน้ำลายเอานิ้วพระหัตถ์
จิ้มและลูบคนนั้น

34 แล้วพระองค์ทรงแหงนพระ
พักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระ
ทัยตรัสแก่คนนั้นว่า “เอเฟฟาธา”
แปลว่า “จงเปิดออก”

35 แล้วในทันใดนั้นหูคนนั้นก็
ปกติ สิ่งที่ขัดลิ้นนั้นก็หลุดและ
เขาพูดได้ชัด

36 พระองค์ทรงห้ามปรัมคน
ทั้งหลายมิให้แจ้งความนี้แก่ผู้ใด
เลย แต่พระองค์ก็ยังทรงห้าม
ปรัมพวกเขา เขาก็ยังเล่าลือไป
มาก

37 พวกเขา ก็ประหลาดใจเหลือ
เกิน พูดกันว่า “พระองค์ทรง

(24) มธ 15:29; มก 2:1-2 (25) มก 5:22; ยน 11:32; วา 1:17 (31) มธ 15:29

(32) มธ 9:32; ลก 11:14 (33) มก 8:23; ยน 9:6 (34) มก 6:41; ยน 11:33, 38, 41

(35) อสย 35:5-6 (36) มก 5:43 (37) มธ 12:22; มก 6:51; 10:26

กระทำล้นแต่ดีทั้งนั้น ทรง
กระทำคนหนวกให้ได้ยิน คน
ใบ้ให้พูดได้”

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน

(มธ 15:32-39)

8 คราวนั้นเมื่อฝูงชนพากันมา
มากมายและไม่มีอาหารกิน
พระเยซูจึงทรงเรียกเหล่าสาวก
ของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า
2 “เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะ
เขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว
และไม่มีอาหารจะกิน

3 ถ้าเราจะให้เขากลับไปบ้าน
เมื่อยังอดอาหารอยู่ เขาจะหิว
โหยสิ้นแรงตามทาง เพราะว่า
บางคนมาไกล”

4 เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูล
ตอบพระองค์ว่า “ในถิ่นทุรกัน-
ดารนี้จะหาอาหารให้เขากินอิม
ได้ที่ไหน”

5 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “พวก
ท่านมีขนมปังกี่ก้อน” เขาทูลว่า
“มีเจ็ดก้อน”

6 พระองค์จึงตรัสสั่งประชาชน
ให้นั่งลงที่พื้นดิน แล้วทรงรับ
ขนมปังเจ็ดก้อนนั้น ทรงขอบ
พระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้
เหล่าสาวกให้เขาแจก เหล่า
สาวกจึงแจกให้ประชาชน

7 และเขามี ปลาเล็ก ๆ อยู่ บ้าง
พระองค์จึงขอบพระคุณ แล้วสั่ง
ให้เอาปลานั้นแจกด้วย

8 คนทั้งปวงได้รับประทานจน
อิมและเศษอาหารที่เหลือนั้น
เขาเก็บได้เจ็ดกระบุง

9 คนที่รับประทานนั้น มีประ-
มาณสี่พัน แล้วพระองค์ตรัสสั่ง
ให้เขาไป

พวกฟาริสีทูลขอหมายสำคัญ

ทรงอธิบายคำอุปมา

เกี่ยวกับเชืษนนม

(มธ 16:1-12)

10 ในทันใดนั้น พระองค์ก็เสด็จ
ลงเรือกับเหล่าสาวกของพระ
องค์ มาถึงเขตเมืองดาลมานูธา

11 พวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้
เถียงกับพระองค์ ขอพระองค์
แสดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์
หมายจะทดลองพระองค์

12 พระองค์ทรงถอนพระทัย
แล้วตรัสว่า “คนยุคนี้แสวงหา
หมายสำคัญทำไม เรบอกความ
จริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า จะไม่
โปรดให้หมายสำคัญแก่คนยุค
นี้”

13 แล้วพระองค์เสด็จไปจากเขา
และลงเรือข้ามฟากไปอีก

14 ฝ่ายเหล่าสาวกลืมเอาขนม
ปังไป และในเรือเขามีขนมปัง
อยู่ก่อนเดียวเท่านั้น

15 พระองค์ ทรงกำชับเหล่า
สาวกว่า “จงสังเกตและระวังเชืษ
แห่งพวกฟาริสีและเชืษแห่งเฮ-
โรดให้ดี”

(1) มธ 15:32-39; มก 6:34-44 (2) มธ 9:36; มก 1:41 (5) มธ 15:34; มก 6:38
(7) มธ 14:19; มก 6:41 (10) มธ 15:39 (11) มธ 12:38; ลก 11:16; ยน 2:18; 6:30
(12) มธ 12:39; มก 7:34 (14) มธ 16:5 (15) มธ 16:6; ลก 12:1

16 เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า
“เพราะเหตุที่เราไม่มีขนมปัง”

17 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึง
ตรัสแก่เขาว่า “เหตุไฉนพวก
ท่านจึงปรึกษากันและกันถึง
เรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่รู้
และไม่เข้าใจหรือ ใจของท่านยังไม่
แข็งกระด้างหรือ

18 มีตาแล้วยังไม่เห็นหรือ มีหู
แล้วยังไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลาย
จำไม่ได้หรือ

19 เมื่อเราหักขนมปังห้าก้อนให้
แก่คนห้าพันคนนั้น ท่านทั้งหลาย
เก็บเศษที่เหลือที่เหลือนั้นได้กี่
กระบุง” เขาทูลตอบพระองค์ว่า
“ได้สิบสองกระบุง”

20 “เมื่อแจกขนมปังเจ็ดก้อนให้
แก่คนสี่พันคนนั้น ท่านทั้งหลาย
เก็บเศษที่เหลือได้กี่กระบุง” เขา
ทูลตอบว่า “ได้เจ็ดกระบุง”

21 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า
“เป็นไฉนพวกท่านยังไม่เข้าใจ”
พระเยซูทรงรักษาชายตาบอด
ใกล้เมืองเบธไซดา

22 พระองค์จึงไปยังเมืองเบธ-
ไซดา เขาพาชายตาบอดคนหนึ่ง
มาหาพระองค์ ทูลอ้อนวอนขอ
พระองค์ให้โปรดถูกต้องคนนั้น

23 พระองค์ได้ทรงจูงมือคนตา
บอดออกไปนอกเมือง เมื่อได้
ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาคนนั้น
และวางพระหัตถ์บนเขาแล้ว

พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า เขา
เห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่

24 คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า
“ข้าพระองค์แลเห็นคนเหมือน
ต้นไม้เดินไปเดินมา”

25 พระองค์จึงวางพระหัตถ์บน
ตาเขาอีก แล้วให้เขาเงยหน้าดู
และตาของเขาก็หายเป็นปกติ
แลเห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน

26 พระองค์จึงตรัสสั่งคนนั้นให้
กลับตรงไปยังบ้านของตน แล้ว
กำชับว่า “อย่าเข้าไปในเมือง
หรือเล่าให้ใครในเมืองนั้นฟัง
เลย”

การยอมรับของเปโตร

(มธ 16:13-16)

(ลก 9:18-20)

27 พระเยซูได้เสด็จกับเหล่า
สาวกของพระองค์ ออกไปยัง
เมืองต่างๆในแขวงซีซารียา
ฟิลิปปี เมื่ออยู่ตามทางนั้น พระ
องค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า “คน
ทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด”

28 เขาทูลตอบว่า “เขาว่าเป็น
ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บาง
คนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่า
เป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยา-
กรณ์”

29 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า
“ฝ่ายพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้
ใด” เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า
“พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์”

(17) มก 6:52 (19) มธ 14:20; มก 6:43; ลก 9:17 (20) มธ 15:37 (21) มก 6:52

(22) มธ 9:27; ลก 18:15; ยน 9:1 (23) มก 7:33 (26) มธ 8:4 (27) มธ 16:13-16

(28) มธ 14:2; มก 6:14; ลก 9:7-8 (29) ยน 1:41; 4:42; 6:69; 11:27; กจ 2:36

30 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกไม่ให้บอกผู้ใดถึงพระองค์

31 พระองค์จึงทรงเริ่มกล่าวสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์จะปฏิเสธพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่

32 คำเหล่านี้พระองค์ตรัสอย่างเปิดเผย ฝ่ายเปโตรจึงจับพระองค์ แล้วเริ่มทูลห้ามพระองค์

33 พระองค์จึงทรงหันพระพักตร์ดูเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วทรงติเตียนว่า "อัยยชาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์"

**ยอมแบกกางเขน
หรือมีความละอาย
ในการติดตามพระเยซู**

(มธ 16:24-27)

(ลก 9:23-26)

34 และเมื่อพระองค์ทรงร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์ให้เข้ามาแล้ว จึงตรัสแก่เขาว่า "ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบก และตามเรามา

35 เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด

36 เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร

37 เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา

38 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเราในชั่วอายุนี้ ซึ่งประกอบด้วยการล่วงประเวณีและการผิดบาป บุตรมนุษย์ก็จะมี ความอาย เพราะผู้นั้นในเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดาของพระองค์ และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์"

**การจำแลงพระกาย
ของพระคริสต์**

(มธ 17:1-8; ลก 9:28-36)

9 พระองค์ยังตรัสแก่เขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่จะไม่รู้สึกความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธานุภาพ" 2 ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และ

(30) มธ 8:4; ลก 9:21 (31) อสย 53:3; มธ 16:21; มก 9:31; ลก 18:31; 1 ปด 1:11

(33) มก 16:14; วว 3:19 (34) มธ 10:38; ลก 9:23 (35) มธ 10:39; ลก 17:33

(38) มธ 10:33; ลก 9:26 (1) มธ 16:28; มก 13:26 (2) มธ 17:1-8; ลก 9:28-36

ยอห์นขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้ว
พระกายของพระองค์ก็เปลี่ยน
ไปต่อหน้าเขา

3 และฉลองพระองค์ก็ส่องประกาย
ขาวดุจหิมะ จะหาช่างฟอก
ผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาว
อย่างนั้นก็ได้

4 แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรา
กฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น และ
เฝ้าสนทนากับพระเยซู

5 ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า "พระ
อาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี
ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลา
สามหลัง สำหรับพระองค์หลัง
หนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง
สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง"

6 ที่เปโตรพูดอย่างนั้นก็เพราะ
ไม่รู้จะว่าอย่างไร ด้วยเขาทั้ง
หลายกำลังกลัวนัก

7 แล้วมีเมฆมาปกคลุมเขาไว้
และมีพระสุรเสียงออกมาจาก
เมฆนั้นว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่
รักของเรา จงฟังท่านเถิด"

8 ทันใดนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบก็
ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูทรง
อยู่กับเขา

9 เมื่อกำลังลงมาจากภูเขา พระ
องค์ตรัสกับเหล่าสาวกไม่ให้
นำสิ่งที่ได้เห็นนั้นไปบอกแก่ผู้
ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็น
ขึ้นมาจากความตาย

10 เหตุการณ์นั้น เหล่าสาวกก็

เก็บงำไว้ แต่ซักถามกันว่า ที่
ตรัสว่าจะเป็นขึ้นมาจากความ
ตายนั้น จะหมายความว่าอย่างไร

11 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า
"เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่า
เอลียาห์จะต้องมาก่อน"

12 พระองค์ ตรัสตอบเขาว่า
"เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และ
ทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม
อนึ่งมีคำเขียนไว้อย่างไรถึงบุตร
มนุษย์ว่า พระองค์จะต้องทน
ทุกข์เวทนาหลายประการ และ
คนจะดูหมิ่นละทิ้งพระองค์เสีย

13 แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และ
ซึ่งเขาใครจะทำแก่ท่านอย่างไร
เขาก็ได้กระทำแล้ว ตามที่มีคำ
เขียนกล่าวไว้ถึงท่าน"

อัครสาวกเก้าคน

ที่ขาดฤทธิ์อำนาจ

(มธ 17:14-21)

(ลก 9:37-42)

14 เมื่อพระองค์ได้เสด็จมายัง
เหล่าสาวก ก็ทอดพระเนตรเห็น
ฝูงชนเป็นอันมากอยู่ล้อมรอบ
เขา และพวกธรรมาจารย์กำลัง
ซักไซ้ไล่เลียงเขาอยู่

15 ในทันใดนั้น เมื่อบรรดา
ประชาชนเห็นพระองค์ก็ประ
หลาดใจนัก จึงวิ่งเข้ามาเคารพ
พระองค์

(3) ดนล 7:9; มธ 28:3 (7) อพย 40:34; 1 พกษ 8:10; สดต 2:7; อสย 42:1; มธ 3:17
(10) ยน 2:19-22 (11) มลค 4:5; มธ 17:10 (12) สดต 22:6; อสย 53:3; ดนล 9:26
(13) มธ 11:14; 17:12; ลก 1:17 (14) มธ 17:14-19; ลก 9:37-42

16 พระองค์จึงตรัสถามพวก
ธรรมจารย์ว่า "ท่านชกใช้ไล่
เลียงกับเขาด้วยข้อความอันใด"

17 มีคนหนึ่งในกลุ่มประชาชน
ทูลตอบว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้า
พระองค์ได้พาบุตรชายของข้า
พระองค์มาหาพระองค์เพราะผี
ใ้เข้าสิง

18 ผีพาเขาไปที่ไหน ูกก็ทำให้
ล้มชกดินไป มีอาการนำลายฟม
ปากและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วก็
อ่อนระโหย ข้าพระองค์ได้ขอ
เหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับผี
นั้นออกเสีย แต่เขาขับให้ออก
ไม่ได้"

19 พระองค์จึงตรัสแก่คนนั้นว่า
"โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อ
เราจะต้องอยู่กับเจ้านานเท่าใด
เราจะต้องอดทนกับเจ้านานเท่า
ใด จงพาเด็กนั้นมาหาเราเถิด"

20 เขาก็พาเด็กนั้นมาหาพระ
องค์ และเมื่อเห็นพระองค์แล้ว
ในทันใดนั้นผีนนั้นจึงทำให้เขาชก
ล้มลงกลิ้งเกลือกที่ดิน มีน้ำลาย
ฟมปาก

21 พระองค์จึงตรัสถามบิดานั้น
ว่า "เป็นอย่างไรมานานสักเท่า
ไร" บิดาทูลตอบว่า "ตั้งแต่เป็น
เด็กเล็ก ๆ มา

22 และผีก็ทำให้เด็กตกในไฟ
และในน้ำบ่อย ๆ หมายถึงจะฆ่าเสีย
ให้ตาย แต่ถ้าพระองค์สามารถ

ทำได้ ขอโปรดกรุณาและช่วยเรา
เถิด"

23 พระเยซูจึงตรัสแก่บิดานั้นว่า
"ถ้าท่านเชื่อได้ ใครเชื่อก็ทำให้
ได้ทุกสิ่ง"

24 ทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้อง
ทูลด้วยน้ำตาไหลว่า "ข้าพระ
องค์เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้า
พระองค์ยังขาดความเชื่อนั้น ขอ
พระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อ
เถิด"

25 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตร
เห็นประชาชนกำลังวิ่งเข้ามา
พระองค์ตรัสสั่งทาบผีโสโครกนั้น
ว่า "อ้ายผีใ้หูหนวก เราสั่งเจ้า
ให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับ
เข้าสิงเขาอีกเลย"

26 ผีนนั้นจึงร้องอื้ออึงทำให้เด็ก
นั้นชกดินเป็นอันมาก แล้วก็
ออกมา เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือน
คนตาย จนมีหลายคนกล่าวว่า
"เขาตายแล้ว"

27 แต่พระเยซูทรงจับมือพุง
เด็กนั้น เด็กนั้นก็ยืนขึ้น

28 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไป
เรือนแล้ว เหล่าสาวกของพระ
องค์มาทูลถามพระองค์เป็นส่วน
ตัวว่า "เหตุไฉนพวกข้าพระองค์
ขับผีนนั้นออกไม่ได้"

29 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ผี
อย่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลย
เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการ

(17) มธ 17:14; ลก 9:38 (19) ยน 4:48 (20) มก 1:26; ลก 9:42

(23) มธ 17:20; มก 11:23; ลก 17:6; ยน 11:40

(24) ลก 17:5 (25) มก 1:25 (28) มธ 17:19 (29) ยก 5:16

อดอาหาร”

**พระเยซูทรงพยากรณ์ถึง
การสิ้นพระชนม์และ
การฟื้นคืนพระชนม์**

(มธ 17:22-23; ลก 9:43)

30 พระองค์ก็กับเหล่าสาวกจึง
ออกไปจากที่นั่น ดำเนินไปใน
แคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่
ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้

31 ด้วยว่าพระองค์ตรัสพร่ำสอน
สาวกของพระองค์ว่า “บุตร
มนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ใน
เงื้อมมือของคนทั้งหลายและ
เขาจะประหารท่านเสีย เมื่อ
ประหารแล้ว ในวันที่สามท่านจะ
เป็นขึ้นมาใหม่”

32 แต่ถ้อยคำนี้ เหล่าสาวกหา
เข้าใจไม่ ครั้นจะทูลถามพระ
องค์ก็เกรงใจ

สาวกคนไหนจะเป็นใหญ่กว่า

(มธ 18:1-6; ลก 9:46-48)

33 พระองค์จึงเสด็จมายังเมือง
คาเปอร์นาอุม และเมื่อเข้าไปใน
เรือนแล้ว พระองค์ตรัสถาม
เหล่าสาวกว่า “เมื่อมาตามทาง
นั้น ท่านทั้งหลายได้โต้แย้งกัน
ด้วยข้อความอันใด”

34 เหล่าสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะ
เมื่อมาตามทางนั้นเขาได้เถียง
กันว่า คนไหนจะเป็นใหญ่กว่า
กัน

35 พระองค์ได้ประทับนั่ง แล้ว

ทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมา
ตรัสแก่เขาว่า “ถ้าผู้ใดใคร่จะได้
เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้นเป็นคน
ท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของคน
ทั้งปวง”

36 พระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็ก ๆ
คนหนึ่งมาให้ยืนท่ามกลางเหล่า
สาวก แล้วทรงอุ้มเด็กนั้นไว้
ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า

37 “ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็ก ๆ
เช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา ผู้
ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้
ผู้นั้นก็มิใช่รับเรา แต่รับพระองค์
ผู้ทรงใช้เรามา”

**ทรงว่ากล่าวสาวกที่
ชอบวิพากษ์วิจารณ์**

(ลก 9:49-50)

38 ยอห์นจึงทูลพระองค์ว่า
“พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้า
พระองค์ได้เห็นคนหนึ่งขับผี
ออกโดยพระนามของพระองค์
ซึ่งคนนั้นมิได้ตามพวกเรา
มา และพวกข้าพระองค์ได้ห้ามเขา
เพราะเขามิได้ตามพวกเรา”

39 พระเยซูจึงตรัสว่า “อย่าห้าม
เขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะ
กระทำการอัศจรรย์ในนามของ
เรา แล้วอีกประเดี๋ยวหนึ่งอาจ
กลับพุดประณามเรา

40 เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้
เรา ผู้นั้นก็เป็นฝ่ายเราแล้ว

41 เพราะเราบอกความจริงแก่

(31) มธ 16:21; ลก 9:44 (32) ลก 2:50 (33) มธ 18:1-5 (34) สภษ 13:10; มธ 18:4
(35) มธ 20:26-27; มก 10:43 (36) มก 10:13 (37) มธ 10:40 (38) กตว 11:27-29
(39) 1 คร 12:3 (40) มธ 12:30; ลก 11:23 (41) มธ 10:42

ท่านว่า ผู้ใดจะเอาน้ำถ้วยหนึ่ง ให้พวกท่านดื่มในนามของเรา เพราะท่านทั้งหลายเป็นฝ่ายพระคริสต์ ผู้นั้นจะขาดบาปหนึ่งจี้หามิได้

ทรงเตือนถึงนรก

42 แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้ คนหนึ่งที่เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโม้ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียในทะเลก็ดีกว่า 43 และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่ามีสองมือและต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ

44 ในที่นั้น ตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย

45 ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่ามีเท้าสองเท้าและต้องถูกทิ้งลงในนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ

46 ในที่นั้น ตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย

47 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟนรก

48 ในที่นั้น ตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย

49 ด้วยว่าคนทั้งปวงจะต้องถูก

ชำระด้วยไฟ และเครื่องบูชาทุกอย่างจะต้องถูกชำระด้วยเกลือ 50 เกลือเป็นของดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัว และจงอยู่สงบสุขซึ่งกันและกัน”

คำบัญชาของพระเยซู เกี่ยวกับการหย่าร้าง

(มธ 5:31-32; 19:1-9)

(ลก 16:18; 1 คร 7:10)

10 ฝ่ายพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จจากที่นั่น เข้าในเขตแดนแคว้นยูเดีย ไปตามทางแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น และประชาชนพากันมาหาพระองค์อีก พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาอีกตามที่ พระองค์ทรงเคยสอนนั้น

2 พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ ทูลถามพระองค์ว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่”

3 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร”

4 เขาทูลตอบว่า “โมเสสอนุญาตให้ทำหนังสือหย่าภรรยาแล้วก็หย่าให้”

5 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้น เพราะเหตุใจพวกเจ้าซึ่งกระ-

(42) มธ 18:6; ลก 17:1 (43) พบญ 13:6; มธ 5:29-30; 18:8-9 (44) อสย 66:24 (48) อสย 66:24; ยรม 7:20 (49) ลนต 2:13; อสค 43:24 (50) มธ 5:13; ลก 14:34 (1) มก 19:1-9; ยน 10:40; 11:7 (2) มธ 19:3 (4) พบญ 24:1-4; มธ 5:31; 19:7

ต่าง
6 แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก `พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง

7 เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา

8 และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน' เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน

9 เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย"

10 เมื่อเข้าไปในเรือนแล้วเหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น

11 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ถ้าผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเธอ

12 และถ้าหญิงจะหย่าสามีของตน แล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดประเวณี"

จงยอมให้เด็กเล็กๆ เข้ามา

(มธ 19:13-15)

(ลก 18:15-17)

13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆ มาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องตัวเด็กนั้น แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามคนที่พาเด็กมานั้น

14 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตร

เห็นดังนั้นก็ไม่พอพระทัย จึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า "จงยอมให้เด็กเล็กๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น

15 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้"

16 แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กเล็กๆ เหล่านั้น วางพระหัตถ์บนเขา แล้วทรงอวยพรให้

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม

(มธ 19:16-30)

(ลก 18:18-20)

17 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จออกไปตามทาง มีคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะกระทำการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก"

18 พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว

19 ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า `อย่าล่วงประเวณี ฝ่าเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อเขา จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของ

(6) ปฐก 1:27 (7) ปฐก 2:24; 1 คร 6:16; อฟ 5:31 (11) อพย 20:14; มธ 5:32; 19:13 (13) มธ 19:13-15; ลก 18:15-17 (14) 1 คร 14:20; 1 ปต 2:2 (15) มธ 18:3-4 (17) มธ 19:16-30; ลก 18:18-30 (18) 1 ซมอ 2:2 (19) อพย 20:12; พญ 5:16

ตน”

20 คนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา”

21 พระเยซูทรงฟังดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา แล้วตรัสแก่เขาว่า “ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาลึงของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงแบกกางเขน และตามเรามา”

22 เมื่อเขาได้ยินคำนั้นก็เสียใจ แล้วออกไปเป็นทุกข์เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

คำทรงเตือน

อย่าไว้วางใจในทรัพย์สมบัติ

23 พระเยซูจึงทูลต่อพระเนตรรอบ ๆ แล้วตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา”

24 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจด้วยคำตรัสของพระองค์ และพระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่า “ลูกเอ๋ย คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติ จะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา

25 ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า”

26 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจยิ่ง

นักจึงพูดกันว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้”

27 พระเยซูทอดพระเนตรเหล่าสาวกแล้วตรัสว่า “ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่ไม่เป็นแบบนั้นกับพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง”

28 ฝ่ายเปโตรจึงเริ่มทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา”

29 พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือบุตร หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐนั้น

30 ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา บุตรและที่ดิน ทั้งจะถูกการช่มเหงด้วย และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์

31 แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”

ทรงพยากรณ์ถึง

การสิ้นพระชนม์และ

การฟื้นคืนชีพของพระเยซู

(มธ 20:17-19)

32 เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้นไปยัง

(20) ฟป 3:6 (21) มธ 6:19 (23) มธ 19:23; มก 4:19 (24) โยบ 31:24; สดต 52:7 (25) มธ 13:22 (27) โยบ 42:2; ยรม 32:17; มธ 19:26 (28) มธ 19:27; ลก 18:28 (30) 2 พศต 25:9; ลก 18:29-30 (31) มธ 19:30; ลก 13:30 (32) มธ 20:17-19

กรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จ
นำหน้าเขา ฝ่ายเหล่าสาวกก็พากัน
คิดประหลาดใจ และขณะที่
เขาตามมาก็หวาดกลัว พระองค์
จึงทรงเรียกสาวกสิบสองคนอีก
แล้วเริ่มตรัสสำแดงให้เขาทราบ
ถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดแก่พระ
องค์นั้น

33 ว่า "ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้น
ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะ
มอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกปุโร-
हितใหญ่และพวกธรรมาจารย์
และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่าน
ถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับ
คนต่างชาติ

34 คนต่างชาตินี้จะเยาะเย้ย
ท่าน จะหมิ่นตีท่าน จะถ่มน้ำ-
ลายรดท่าน และจะฆ่าท่านเสีย
และวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมา
ใหม่"

คำขอร้องของยากอบกับยอห์น
(มธ 20:20-28)

35 ฝ่ายยากอบกับยอห์น บุตร
ชายของเศเบดี เข้ามาทูลพระ
องค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ข้า
พระองค์ทั้งสองปรารถนาจะขอ
ให้พระองค์ทรงกระทำตามคำ
ขอของข้าพระองค์"

36 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า
"ท่านทั้งสองปรารถนาจะให้เรา
ทำสิ่งใดให้ท่าน"

37 เขาจึงทูลตอบพระองค์ว่า

"เมื่อพระองค์จะทรงส่งราศีนั้น
ขอให้ข้าพระองค์นั่งที่เบื้องขวา
พระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายพระ
หัตถ์คนหนึ่ง"

38 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า "ที่
ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ด้วยซึ่ง
เราจะตั้งมั่น ท่านจะตั้งมั่นได้หรือ
และบัปติศมานั้น ซึ่งเราจะรับ
ท่านจะรับได้หรือ"

39 เขาทั้งสองทูลตอบพระองค์
ว่า "ได้ พระเจ้าข้า" พระเยซูจึง
ตรัสแก่เขาว่า "ด้วยซึ่งเราตั้ง
มั่น ท่านจะตั้งมั่นก็จริง และรับบัปติศ-
มาด้วยบัปติศมาที่ เราจะรับก็
จริง

40 แต่ที่จะนั่งข้างขวาและข้าง
ซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงาน
ของเราที่จะจัดให้ แต่ได้ทรง
เตรียมไว้สำหรับผู้ที่ให้แก่
ผู้นั้น"

41 เมื่อสาวกสิบคนได้ยินแล้ว
ก็เริ่มมีความขุ่นเคืองยากอบ
และยอห์น

42 พระเยซูจึงทรงเรียกเขาทั้ง
หลายมาตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้ง
หลายรู้หรือว่า ผู้ที่นั่งว่าเป็นผู้
ครองของคนต่างชาติย่อมเป็น
เจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้ง
หลายก็ใช้อำนาจบังคับ

43 แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่าง
นั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะได้อำนาจ
ใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้อง

(35) ยก 4:3 (38) มธ 26:39, 42; มก 14:36; ลก 12:50; 22:41-42; ยน 18:11

(39) มธ 10:17; ยน 16:33; กจ 12:2; วา 1:9 (40) มธ 25:34; ยน 17:2; รม 8:30

(41) มธ 20:24 (42) ลก 22:25 (43) มธ 20:26, 28; มก 9:35; ลก 9:48

เป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย
44 และถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอก
เป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้
รับใช้ของคนทั้งปวง

45 เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มา
เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อ
จะปรนนิบัติ และประทานชีวิต
ของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคน
เป็นอันมาก”

**คนตาบอดชื่อบารทิเมอัส
ได้รับการรักษาให้หาย**

(มธ 20:29-34)

(ลก 18:35-43)

46 ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกมา
ยังเมืองเยรีโค และเมื่อพระองค์
เสด็จออกจากเมืองเยรีโคกับ
พวกสาวกของพระองค์ และ
ประชาชนเป็นอันมาก มีคนตา
บอดคนหนึ่ง ชื่อบารทิเมอัส ซึ่ง
เป็นบุตรชายของทิเมอัส นั่งขอ
ทานอยู่ที่ริมหนทาง

47 เมื่อคนนั้นได้ยินว่าพระเยซู
ชาวนาซาเร็ธเสด็จมา จึงเริ่มร้อง
เสียงดังว่า “ท่านเยชู บุตรดาวิด
เจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์
เถิด”

48 มีหลายคนห้ามเขาให้เขานิ่ง
เสีย แต่เขายังร้องเสียงดังขึ้นว่า
“บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตา
ข้าพระองค์เถิด”

49 พระเยซูทรงหยุดประทับยืน
อยู่ แล้วตรัสสั่งให้เรียกคนนั้น

มา เขาก็เรียกคนตาบอดนั้นว่า
แก่เขาว่า “จงชื่นใจและลุกขึ้น
เถิด พระองค์ทรงเรียกเจ้า”

50 คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่มเสียลุกขึ้น
มาหาพระเยซู

51 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า
“เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไร
แก่เจ้า” คนตาบอดนั้นทูลพระ
องค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ขอ
โปรดให้ตาข้าพระองค์เห็นได้”

52 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “จงไป
เถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำ
ให้เจ้าหายปกติแล้ว” ในทันใด
นั้นคนตาบอดนั้นก็เห็นได้ และ
ได้เดินทางตามพระเยซูไป

การเสด็จเข้าไปใน

กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย

(ศคย 9:9; มธ 21:1-9)

11 ครั้นพระองค์กับพวก
สาวกมาใกล้กรุงเยรูซา-
เล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี และ
หมู่บ้านเบธานีเชิงภูเขามะกอก
เทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสอง
คน

2 สั่งเขาว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้าน
ที่อยู่ตรงหน้าท่าน ครั้นเข้าไป
แล้วในทันใดนั้นจะพบลูกลาตัว
หนึ่งผูกอยู่ที่ ยังไม่มีใครขึ้นขี่
เลย จงแก้มันจงมาเถิด

3 ถ้าผู้ใดถามท่านว่า ‘ท่านทำ
อย่างนี้ทำไม’ จงบอกว่า องค์
พระผู้เป็นเจ้าต้องประสงค์ลูก

(45) มธ 20:28; ลก 22:27; ยน 13:14; 2 คร 5:21; ฟป 2:7-8; 1 ทธ 2:5-6; ทด 2:14

(46) มธ 20:29-34; ลก 18:35-43 (47) ยรม 23:5; มธ 15:22; ลก 17:13; รม 1:3-4

(52) มธ 9:22; มก 5:34 (1) มธ 21:1-9; ลก 19:29; ยน 2:13

ลานี้ และประเดี๋ยวพระองค์จะ
ส่งกลับคืนมาให้ที่นี่”

4 สาวกสองคนนั้นจึงไป แล้วพบ
ลูกลาตัวนั้นผูกอยู่นอกประตูที่สี่
แยก เขาจึงแก้มัน

5 บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นถามเขา
ว่า “แก้ลูกลานั้นทำไม”

6 สาวกก็ตอบตามพระดำรัสสั่ง
ของพระเยซู แล้วเขาก็ยอมให้
เอาไป

7 สาวกจึงจูงลูกลามายังพระเยซู
แล้วเอาเสื้อ ผ้าของตนปูลง
บนหลังลา แล้วพระองค์จึงทรง
ลานั้น

8 มีคนเป็นอันมากเอาเสื้อ ผ้า
ของตนปูลงตามถนนหนทาง
และคนอื่นก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้
มาปูลงตามทางนั้น

9 ฝ่ายคนที่เดินไปข้างหน้ากับ
ผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็ให้ร้องว่า
“โฮซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จ
มาในพระนามขององค์พระผู้
เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ

10 ความสุขสวัสดิ์มงคลจงมีแก่
อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษ
ของเรา ที่มาตั้งอยู่ในพระนาม
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า โฮซันนา
ในที่สุดที่สุด”

11 พระเยซูก็เสด็จเข้ากรุงเยรู-
ซาเล็มและเข้าไปในพระวิหาร
เมื่อทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวง
แล้วเวลาก็จวนค่ำ จึงเสด็จออก

ไปยังหมู่บ้านเบธานีกับเหล่า
สาวกสิบสองคนนั้น

ต้นมะเดื่อที่ไม่มีผล

(มธ 21:19-21)

12 ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับ
สาวกออกมาจากหมู่บ้านเบธานี
แล้ว พระองค์ก็ทรงหิว

13 พอทอดพระเนตรเห็นต้น
มะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมีใบ จึง
เสด็จเข้าไปดูว่า มีผลหรือไม่
ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมี
ผลมีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่
ถึงฤดูผลมะเดื่อ

14 พระเยซูจึงตรัสแก่ต้นนั้นว่า
“ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีการได้กินผล
จากเจ้าเลย” เหล่าสาวกของพระ
องค์ก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์ตรัส
นั้น

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหาร
(มธ 21:12-16)

(ลก 19:45-47)

15 เมื่อพระองค์กับสาวกมาถึง
กรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จ
เข้าไปในพระวิหาร แล้วเริ่มขับ
ไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหาร
นั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน
กับทั้งคว่ำม้านั่งผู้ขายนกเขาเสีย

16 และทรงห้ามมิให้ผู้ใดขนสิ่ง
ใดๆเดินลัดพระวิหาร

17 พระองค์ตรัสสอนเขาว่า “มี
พระวจนะเขียนไว้มิใช่หรือ
ว่า ‘นิเวศของเราประชาชาติ ทั้ง

(8) มธ 21:8 (9) สดต 118:26; มธ 21:9 (10) สดต 148:1 (11) มธ 21:12

(12) มธ 21:18-22 (13) มธ 21:9 (15) ลนต 14:22; มธ 21:12-16; ลก 19:45-47

(17) อสย 56:7; ยรม 7:11

หลายจะเรียกว่า เป็นนิเวศ
อิชฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายได้
กระทำให้เป็น 'ถ้ำของพวกโจร'"

18 เมื่อพวกธรรมาจารย์และ
พวกปุโรหิตใหญ่ได้ยินอย่างนั้น
จึงหาช่องที่จะประหารพระองค์
เสีย เพราะเขากลัวพระองค์
ด้วยว่าประชาชนประหลาดใจ
ด้วยคำสั่งสอนของพระองค์

19 และเมื่อถึงเวลาเย็น พระ
องค์ได้เสด็จออกไปจากกรุง

20 ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์
กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั้นไป ก็
ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นที่เยวแห่ง
ไปจนถึงราก

21 ฝ่ายเปโตรระลึกขึ้นได้จึงทูล
พระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า
ดูเถิด ต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้
สาปไว้วันนี้ก็เหี่ยวแห้งไปแล้ว"

จงเชื่อในพระเจ้า

(ยก 5:15)

22 พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่า
สาวกว่า "จงเชื่อในพระเจ้าเถิด

23 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
ถ้าผู้ใด ๆจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงลอย
ไปลงทะเล' และมีได้สงสัยในใจ
แต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น
ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง

24 เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้ง
หลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอิช-
ฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ
และท่านจะได้รับสิ่งนั้น

25 เมื่อท่านยืนอิชฐานอยู่ ถ้า
ท่านมีเหตุกับผู้หนึ่งผู้ใด จงยก
โทษให้ผู้นั้นเสียเพื่อพระบิดา
ของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์
จะโปรดยกการละเมิดของท่าน
ด้วย

26 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยก
โทษให้ พระบิดาของท่าน ผู้ทรง
สถิตในสวรรค์ จะไม่ทรงโปรด
ยกการละเมิดของท่านเหมือน
กัน"

เกิดปัญหาเรื่อง

สิทธิอำนาจของพระเยซู

(มธ 21:23-27)

(ลก 20:1-8)

27 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวก
มายังกรุงเยรูซาเล็มอีก เมื่อพระ
องค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระวิหาร
พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมา-
จารย์ และพวกผู้ใหญ่มาหาพระ
องค์

28 ทูลพระองค์ว่า "ท่านมีสิทธิ
อันใดจึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ ใครให้
สิทธิแก่ท่านที่จะทำการนี้ได้"

29 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า
"เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อ
หนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา แล้ว
เราจะบอกท่านว่า เรากระทำการ
นี้โดยสิทธิอันใด

30 คือบัพติศมาของยอห์นนั้น
มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์
จงตอบเราเถิด"

(18) สดต 2:2; มธ 7:28; ลก 4:32 (20) มธ 21:19-22 (23) มธ 17:20; ลก 17:6

(24) มธ 7:7; ลก 11:9; ยน 14:13 (25) มธ 6:14; อพ 4:32; คส 3:13 (26) มธ 6:15

(27) มธ 21:23-27; ลก 20:1-8 (28) ยน 5:27 (30) มก 1:4-5, 8; ลก 7:29-30

31 เขาก็ปรึกษากันว่า "ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามเราว่า 'เหตุไฉนจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า'"

32 แต่ถ้าเราจะว่า 'มาจากมนุษย์'" เขากลับประชาชนเพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์จริงๆ

33 เขาก็ทูลตอบพระเยซูว่า "พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด"

คำอุปมาเรื่องเจ้าของสวนที่ต้องการพืชผล

(อสย 5:1-7)

(มธ 21:33-46)

12 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า "ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่นแล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล

2 ครั้นถึงฤดูผลองุ่น เขาก็ใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนนั้น เพื่อเขาจะได้รับส่วนผลของสวนองุ่นจากคนเช่าสวน

3 ฝ่ายคนเหล่านั้นก็จับผู้รับใช้นั้นเมียนตี แล้วไล่ให้กลับไปมือเปล่า

4 อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้ผู้

รับใช้อีกคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน คนเช่าสวนนั้นก็เอาหินขว้างผู้รับใช้นั้นศิระแตก และไล่ให้กลับไปอย่างน่าอับยศ

5 อีกครั้งหนึ่งเจ้าของใช้ผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง เขาก็ฆ่าผู้รับใช้นั้นเสีย แล้วยังใช้ผู้รับใช้ไปอีกหลายคน เขาก็เมียนตีบ้าง ฆ่าเสียบ้าง

6 เจ้าของสวนยังมีบุตรชายที่รักคนหนึ่ง จึงใช้บุตรคนนั้นไปเป็นครั้งสุดท้าย พูดว่า 'พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา'

7 แต่คนเช่าสวนพูดกันว่า 'คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย แล้วมรดกนั้นจะตกอยู่กับเรา'

8 เขาก็พากันจับบุตรนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้นอกสวนองุ่น

9 เหตุฉะนั้น เจ้าของสวนองุ่นจะทำประการใด ท่านก็จะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า

10 ท่านทั้งหลายอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือซึ่งว่า 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว'

11 การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา"

12 ฝ่ายเขาจึงอยากจะจับพระองค์ แต่ว่าเขากลับประชาชน

(32) มธ 3:5; 14:5; มก 6:20 (1) มธ 21:33-46; ลก 20:9-19

(5) 2 พศต 36:16 (8) กจ 2:23

(10) สดต 118:22 (12) มธ 21:45-46; มก 11:18; ยน 7:25, 30, 44

ด้วยเขารู้ยู่่ว่าพระองค์ได้ตรัส
คำอุปมานี้ กระทบพวกเขาเอง
แล้วเขาก็ไปจากพระองค์

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย

(มธ 22:15-22)

(ลก 20:19-26)

13 เขาก็ใช้บางคนในพวกฟาริสีและพวกเฮโรดไปหาพระองค์ เพื่อจะคอยจับผิดในพระดำรัสของพระองค์

14 ครั้นมาถึงแล้วก็ทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง ๆ การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่

15 เราจะส่งดีหรือไม่ส่งดี" แต่พระองค์ทรงทราบอุบายของเขาดังนี้ "ท่านทั้งหลาย มาทดลองเราทำไม จงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาให้เราดู"

16 เขาก็เอามาให้ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ของซีซาร์"

17 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า "ของของซีซาร์ จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้า จงถวายแด่พระเจ้า" ฝ่ายเขาก็ประหลาดใจ

ในพระองค์

พระเยซูตรัสตอบพวกสะดูสี
เกี่ยวกับการเป็นขึ้นมา

จากความตาย

(มธ 22:23-33)

(ลก 20:27-38)

18 มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาทูลถามพระองค์ว่า

19 "อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า 'ถ้าชายผู้ใดตายและภรรยาอยู่ แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ที่นั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้'

20 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วตาย ไม่มีเชื้อสาย

21 น้องที่หนึ่งจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชื้อสาย และน้องที่สองที่สามก็ทำเช่นกัน

22 พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้รับผู้หญิงนั้นไว้เป็นภรรยาและไม่มีเชื้อสาย ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย

23 เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย เมื่อเขาทั้งเจ็ดเป็นขึ้นมาแล้ว หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครด้วยนางได้เป็น

(13) มธ 22:15-22; ลก 20:20-26 (14) กจ 18:26

(15) มธ 23:28; ลก 12:1 (17) ปญจ 5:4-5

(18) มธ 22:23-33; ลก 20:27-38; กจ 23:8 (19) พญญ 25:5

ภรรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว”

24 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านคิดผิดเสียแล้ว เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า

25 ด้วยว่าเมื่อมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น เขาจะไม่มี การสมรส หรือยกให้เป็นสามี ภรรยาอีก แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในฟ้าสวรรค์

26 และเรื่องคนซึ่งตายแล้วที่เขาจะถูกชุบให้เป็นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านคัมภีร์ของโมเสสตอนเรื่องพุ่มไม้หรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับโมเสสว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’

27 พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ท่านทั้งหลายจึงผิดมากทีเดียว”

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด

(มธ 22:34-40)

(ลก 10:25-37)

28 มีธรรมาจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึงได้ยินเขาไล่เสียงกันและ เห็นว่าพระองค์ทรงตอบเขาได้ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า “พระบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวง”

29 พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้น

ว่า “พระบัญญัติซึ่งเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวงนั้นคือว่า ‘โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว

30 และพวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน’ นี่เป็นพระบัญญัติที่เป็นเอกเป็นใหญ่

31 และพระบัญญัติที่สองนั้นก็ เป็นเช่นกันคือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ พระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี”

32 ฝ่ายธรรมาจารย์คนนั้น ทูลพระองค์ว่า “ดีแล้วอาจารย์เจ้าข้า ท่านกล่าวถูกจริงว่าพระเจามี แต่พระองค์เดียว และนอกจากพระองค์แล้วพระเจ้าอื่นไม่มีเลย

33 และซึ่งจะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สูดความเข้าใจ สุดจิตและสิ้นสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองก็ประเสริฐกว่าเครื่องผูกบูชาและเครื่องสัตวบูชาทั้งสิ้น”

34 เมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่า คนนั้นพูดโดยใช้ความคิด จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า” ตั้งแต่

(25) 1 คร 15:42 (26) อพย 3:6; ยน 5:25; กจ 26:8 (28) มธ 22:34-40; ลก 10:25

(29) พบญ 6:4; อสย 44:8; ลก 10:27 (30) พบญ 10:12 (31) ลนต 19:18; มธ 22:39

(32) พบญ 4:39; อสย 45:6 (33) 1 ซมอ 15:22; ฮชย 6:6; มคา 6:6-8 (34) มธ 22:46

นั้นไปไม่มีใครกล้าถามพระองค์
ต่อไปอีก

พระเยซูทรงคัดค้านพวกฟาริสี
(มธ 22:41-46; ลก 20:41)

35 เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ใน
พระวิหาร ได้ตรัสถามว่า
"ที่พวกธรรมาจารย์ว่า พระ
คริสต์เป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็น
ได้อย่างไร

36 ด้วยว่า ดาวิดเองทรงกล่าว
โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า
'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์
พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า
จงนั่งที่ขวามือของเราจนกว่าเรา
จะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็น
แท่นรองเท้าของท่าน'

37 ดาวิดเองยังได้เรียกท่านว่า
เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่าน
จะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไร
ได้" ฝ่ายประชาชนทั่วไปฟังพระ
องค์ด้วยความยินดี

38 พระเยซูตรัสสอนเขาในคำ
สอนของพระองค์ว่า "จงระวัง
พวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบ
สวมเสื้อยาวเดินไปมา และชอบ
ให้คนค้ำบัณฑกลางตลาด

39 ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลา
และที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง

40 เขาริบเอาเรือนของหญิงม่าย
และสร้างอุทิศฐานเสี้ยดยาว
คนเหล่านี้จะได้รับพระอาชญา
มากยิ่งขึ้น"

**หญิงม่ายที่ถวายเป็น
ทองแดงสองแผ่น**

(ลก 21:1-4)

41 พระเยซูได้เสด็จประทับตรง
หน้าตู้เก็บเงินถวายเป็น
พระเนตรสังเกตประชาชนเอา
เงินมาใส่ไว้ในตู้ และคนมั่งมี
หลายคนเอาเงินมากมายใส่ในตู้
นั้น

42 มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคน
จนเอาเหรียญทองแดงสองอัน
มีค่าประมาณสลึงหนึ่งมาใส่ไว้

43 พระองค์จึงทรงเรียกเหล่า
สาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขา
ว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า หญิงม่ายจนคนนี้ได้ใส่
ไว้ในตู้เก็บเงินถวายเป็นมากกว่าคน
ทั้งปวงที่ใส่ไว้แล้ว"

44 เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้อา
เงินเหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่
ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้อา
เงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิต
ของตนมาใส่จนหมด"

การสนทนากับ

ภูเขามะกอกเทศ

(มธ 24-25; ลก 21)

13 เมื่อพระองค์เสด็จออกจาก
จากพระวิหาร มีสาวก
ของพระองค์คนหนึ่งทูลพระ
องค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ดู
เถิด ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่
จริง"

(35) มธ 22:41; ลก 20:41 (36) 2 ซมอ 23:2 (37) กจ 2:29 (38) มธ 23:1; มก 4:2

(39) ลก 14:7 (40) มธ 23:14 (41) 2 พกษ 12:9; ลก 21:1-4

(43) 2 คร 8:12 (44) พบญ 24:6; 1 ยน 3:17 (1) มธ 24:1; ลก 21:5-36

2 พระองค์จึงตรัสแก่สาวกนั้นว่า "ท่านเห็นตึกใหญ่เหล่านี้ หรือ ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้"

3 เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขา มะกอกเทศตรงหน้าพระวิหาร เปโตร ยากอบ ยอห์นและ อันดรูว์มากราบทูลถามพระองค์ ส่วนตัวว่า

4 "ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบ ว่า เหตุการณ์เหล่านี้ จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรจะเป็น หมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้ จวนจะสำเร็จ"

เส้นทางแห่งชีวิตของคุณ

5 พระเยซูจึงตั้งต้นตรัสตอบเขา ว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อ ลวงท่านให้หลง

6 ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่าง อ้างนามของเราว่า 'เราเป็นพระ คริสต์' และจะล่อลวงคนเป็นอัน มากให้หลงไป

7 เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึง การสงครามและข่าวลือเรื่อง สงคราม อย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้อง บังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่ มาถึง

8 เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อ สู้ประชาชาติ ราชอาณาจักร ต่อสู้ราชอาณาจักร ทั้งจะเกิด แผ่นดินไหวในที่ต่าง ๆ และจะ

เกิดกันดารอาหารและความ ทุกข์ยาก เหตุการณ์ทั้งปวงนี้ เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำ- บาก

9 แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคน เขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับ ศาล และจะเขียนท่านในธรรม ศาลา และท่านจะต้องยืนต่อ หน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะ เห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยาน แก่เขา

10 ชาวประเสริฐจะต้องประกาศ ทิวประชาชาติทั้งปวงก่อน

11 แต่ว่าเมื่อเขาจะนำท่านมา มอบไว้นั้น อย่าเป็นกังวลก่อน ว่าจะพูดอะไรดี และอย่าตริ กตรองเลย แต่จงพูดตามซึ่งได้ ทรงโปรดให้ท่านพูดในเวลานั้น เพราะว่าคุณที่พูดนั้นมีใช้ตัวท่าน เอง แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์

12 แม้ว่าพ่อก็จะทรยศน้องให้ถึง ความตาย พ่อก็จะมอบลูก และ ลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ ความตาย

13 ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียด ชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะ รอด

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง

(มธ 24:15)

14 แต่เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็น สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำ

(2) ลก 19:44 (3) มธ 16:18; มก 1:16 (4) มธ 24:3; ลก 21:7 (5) ยรม 29:8; อฟ 5:6 (8) สกก 2:22; มธ 24:8 (9) มธ 10:17; กจ 12:4 (10) มธ 24:14 (11) มธ 10:19-22 (12) มคา 7:6; มธ 10:21 (13) ดนล 12:12; มธ 10:22 (14) ดนล 9:27; มธ 24:15

ให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะตั้ง” (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด) “เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย

15 ผู้ที่อยู่ บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเข้าไปเก็บข้าวของใด ๆ ออกจากบ้านของตน

16 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน

17 แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่

18 ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานขอเพื่อเหตุการณ์เหล่านั้นจะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว

19 ด้วยว่าในคราวนั้น จะเกิดความทุกข์ลำบากอย่างที่ไม่เคยมี ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย

20 ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ รอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ถูกเลือกสรรซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ พระองค์จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า

21 และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ‘ดูเถิด พระ

คริสต์อยู่ที่นี้’ หรือ ‘ดูเถิด อยู่ที่โน่น’ อย่าได้เชื่อเลย

22 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้ทำนายเทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน ทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์เพื่อล่อลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรแล้วให้หลง ถ้าเป็นไปได้

23 แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดูเถิด เราได้บอกสิ่งสารพัดให้แก่ท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว

องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมาพร้อมด้วยสง่าราศี

24 ภายหลังเมื่อคราวลำบากนั้นผ่านไปแล้ว ‘ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง

25 ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป’

26 เมื่อนั้นเขาจะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆ’ ทรงฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก

27 เมื่อนั้นพระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงที่สุดขอบฟ้า

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ (มธ 24:32; ลก 21:29-31)

28 บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อน

(17) ลก 21:23 (19) ดนล 9:26; ยอล 2:2; มธ 24:21; มก 10:6 (21) มธ 24:23

(22) พบญ 13:1-3; วว 13:13 (23) ยน 16:1; 2 ปต 3:17 (24) ดนล 7:10; ศพย 1:15

(25) อสย 13:10; สบ 12:26 (26) ดนล 7:13; มธ 16:27 (28) มธ 24:32; ลก 21:29

และแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว

29 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประตูละแล้ว

30 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ลบล้างไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้บังเกิดขึ้น

จงเฝ้าคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์อยู่ตลอดเวลา

31 ฟ้าและดินจะล่องไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย

32 แต่วันนั้นโม่งนั้นไม่มีใครรู้ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ หรือพระบุตรก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาองค์เดียว

33 จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเวลาวันนั้นจะมาถึงเมื่อไร

34 ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ที่ออกจากบ้านไปทางไกล มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา และให้รู้การงานของตนว่ามีหน้าที่อะไร และได้สั่งนายประตูลให้เฝ้าบ้านอยู่

35 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะมา

เวลาค่ำ หรือเที่ยงคืน หรือเวลาไก่ขัน หรือรุ่งเช้า

36 กลัวว่าจะมาจับพลันและจะพบท่านนอนหลับอยู่

37 ซึ่งเราบอกพวกท่าน เราก็บอกคนทั้งปวงด้วยว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด”

พวกปุโรหิตใหญ่วางอุบายที่จะฆ่าพระเยซู

(มธ 26:2-5; ลก 22:1-2)

14 ยังอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็หาช่องที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายและจะฆ่าเสีย

2 แต่พวกเขาพูดกันว่า “ในวันเลี้ยง อย่าเพื่อทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดวุ่นวาย”

มารีย์แห่งหมู่บ้านเบธานี

ชโลมพระเยซู

(มธ 26:6-13; ยน 12:1-8)

3 ในเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน ขณะเมื่อทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงคนหนึ่งถือผอบน้ำมันหอมระคายที่มีราคาแพงมาเฝ้าพระองค์และนางทำให้ผอบนั้นแตกแล้วก็เทน้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์

4 แต่มีบางคนไม่พอใจพูดกันว่า

(31) อพย 40:8; 2 ปด 3:7 (32) มธ 24:36; กจ 1:7 (33) มธ 24:42; ลก 12:40

(34) มธ 16:19; 24:45; 25:14 (35) มธ 24:42, 44

(1) อพย 12:1-27; มธ 26:2-5; มก 14:12; ลก 22:1 (3) มธ 26:6; ลก 7:37; ยน 12:1

“เหตุใดจึงทำให้น้ำมันนี้ เสียเปล่า

5 เพราะว่ามันนี้ ถ้าชายก็คงได้เงินกว่าสามร้อยเหรียญเดนาเรียน แล้วจะแจกให้คนอื่นก็ได้” เขาก็บ่นว่าผู้หญิงนั้น

6 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า “อย่าว่าเขาเลย กวนใจเขาทำไม เขาได้กระทำการดีแก่เรา

7 ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ และท่านจะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ได้ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป

8 ซึ่งผู้หญิงนี้ได้กระทำก็เป็นการสุดกำลังของเขา เขามาขโลมกายของเราก่อนเพื่อการศพของเรา

9 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งผู้หญิงนี้ได้กระทำก็จะลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่น”

ยูดาสตกลง

ทรยศพระเยซู

(มธ 26:14-16)

(ลก 22:3-6)

10 ฝ่ายยูดาสอิสคาริโอท เป็นคนหนึ่งเ็นพวกสาวกสิบสองคนได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่เพื่อจะทรยศพระองค์ให้เขา

11 ครั้นเขาได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจและสัญญาว่าจะให้เงินแก่ยูดาส

แล้วยูดาสจึงคอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขา

เหล่าสาวกตระเตรียมการ

สำหรับเทศกาลปัสกา

(มธ 26:17-19; ลก 22:7)

12 เมื่อวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ถึงเวลาเขาเคยฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกานั้น พวกสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายไปจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน”

13 พระองค์จึงทรงใช้สาวกสองคนไป สั่งเขาว่า “จงเข้าไปในกรุงนั้น แล้วจะมีชายคนหนึ่งทูนหมอนำมาพบท่าน จงตามคนนั้นไป

14 เขาจะเข้าไปในที่ใด ท่านจงบอกเจ้าของเรือนนั้นว่า พระอาจารย์ถามว่า ‘ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน’

15 เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้วที่นั่นแหละ จงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด”

16 สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุงและพบเหมือนพระดำรัสที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

(5) มธ 18:28; 20:11; มก 12:15; ยน 6:61

(7) พญ 15:11; มธ 26:11; ยน 7:33 (9) มธ 28:19-20; มก 16:15; ลก 24:47

(10) สดต 41:9; 55:12-14; มธ 10:2-4 (12) อพย 12:8; มธ 26:17-19; ลก 22:7-13

**พระเยซูทรงพยากรณ์ถึง
การทรยศพระองค์**
(มธ 26:20-24)

(ลก 22:14, 21-23)

17 ครั้นถึงเวลาค่ำแล้ว พระองค์
จึงเสด็จมากับสาวกสิบสองคน

18 เมื่อกำลังเอนกายลงรับ
ประทานอาหารอยู่ พระเยซูจึง
ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่
ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวก
ท่านจะทรยศเรา คือคนหนึ่งที่
รับประทานอาหารอยู่กับเรานี้
แหละ"

19 ฝ่ายพวกสาวกก็เริ่มพากัน
เป็นทุกข์ และทูลถามพระองค์
ทีละคนว่า "คือข้าพระองค์หรือ"
และอีกคนหนึ่งถามว่า "คือข้า
พระองค์หรือ"

20 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า
"เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคน
นี้ คือเป็นคนจิมในจานเดียวกัน
กับเรา"

21 เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไป
ตามที่ได้มีคำเขียนไว้ถึงพระ
องค์นั้นจริง แต่ผู้บิบัติแก่ผู้ที่
ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมีได้
บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคน
นั่นเอง"

การเริ่มต้นแห่งพิธีศีลระลึก

(มธ 26:26-29; ลก 22:17)

22 ระหว่างอาหารมีอันนั้น พระ
เยซูทรงหยิบขนมปังมา ทรง

ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่
เหล่าสาวกตรัสว่า "จงรับกินเถิด
นี่เป็นกายของเรา"

23 แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วย
ขอบพระคุณและส่งให้เขา เขาก็
รับไปดื่มทุกคน

24 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า
"นี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโล-
หิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้อง
หลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก"
25 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า เราจะไม่มีน้ำผลแห่ง
เถาองุ่นนี้ต่อไปอีกจนวันนั้นมา
ถึง คือวันที่เราจะดื่มใหม่ใน
อาณาจักรของพระเจ้า"

เปโตรจะปฏิเสธพระเยซู

(มธ 26:31-35; ลก 22:31)

26 เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว
พระองค์กับเหล่าสาวกก็พากัน
ออกไปยังภูเขามะกอกเทศ

27 พระเยซูจึงตรัสกับเหล่า
สาวกว่า "ท่านทั้งหลายจะสะดุด
ใจเพราะเราในคืนนี้เอง ด้วยมี
คำเขียนไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยง
แกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัด
กระจายไป'

28 แต่เมื่อทรงชุบให้เราฟื้นขึ้น
มาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลี
ก่อนหน้าท่าน"

29 เปโตรทูลพระองค์ว่า "แม้
คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระ
องค์จะไม่สะดุดใจ"

(17) มธ 26:20-24; ลก 22:14, 21-23; ยน 13:18 (18) ยน 6:70-71

(21) มธ 26:24; ลก 22:22 (22) มธ 26:26; ลก 22:17; 1 คร 11:23 (26) มธ 26:30

(27) อสย 53:5; ศคย 13:7; มธ 26:31 (28) มก 16:7 (29) มธ 26:33; ลก 22:33

30 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันนี้ คือคืนนี้เอง ก่อนไก่จะขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"

31 แต่เปโตรทูลแข็งแรงที่เดียวว่า "ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย" เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

**พระเยซูทรงปวดร้าวทรมาณ
ในสวนเกทเสมนี**
(มธ 26:36-46)

(ลก 22:39-46; ยน 18:1)

32 พระเยซูกับเหล่าสาวกมายังที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนี และพระองค์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า "จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราอธิษฐาน"

33 พระองค์ก็พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิตกยั้งและหนักพระทัยนัก

34 จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า "ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี้เถิด"

35 แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ชบพระกายลงที่ดินอธิษฐานว่า "ถ้าเป็นไปได้ให้เวลานั้นล่วงพ้นไปจากพระองค์"
36 พระองค์ทูลว่า "อ้อบิดา พระ

บิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถกระทำให้สิ่งทั้งปวงได้ ขอเอาถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่ว่าอย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์"

37 พระองค์จึงเสด็จกลับมาทรงพบเหล่าสาวกนอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า "ซีโมนเอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ จะคอยเฝ้าอยู่สักชั่วเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ"

38 ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง"

39 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ทรงกล่าวคำเหมือนคราวก่อน

40 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมา ก็ทรงพบสาวกนอนหลับอยู่อีก (เพราะตาเขาสีมไม่ขึ้น) และเขาไม่รู้ว่าจะทูลประการใด

41 เมื่อเสด็จกลับมาครั้งที่สาม พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เดี๋ยวนี้ ท่านจงนอนต่อไปให้หายเหนื่อย พอเถอะ ดูเถิด เวลาซึ่งบุตรมนุษย์ต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาปนั้นมาถึงแล้ว"

42 ลุกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว"

(32) มธ 26:36-46; ลก 22:40 (33) มก 5:37 (34) อสย 53:3; มธ 26:38; ยน 12:27 (36) ยน 5:30; 6:38; รม 8:15; กท 4:6; ฮบ 5:7 (38) ลก 21:36; รม 7:18; กท 5:17 (41) ยน 13:1; 17:1 (42) มธ 26:46; ยน 18:1-2

**ยูดาสทรยศพระเยซู
ให้เขาจับตัวไป**

(มธ 26:47-56)

(ลก 22:47-53)

43 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ
ในทันใดนั้น ยูดาสซึ่งเป็นคน
หนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น
กับหมู่ชนเป็นอันมาก ถือดาบ
ถือไม้ตะบอง ได้มาจากพวก
ปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมอาจารย์
และพวกผู้ใหญ่

44 ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้
ให้สัญญาณแก่เขาว่า "เราจับผู้
ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุม
เขาไปให้มันคง"

45 และทันทีที่ยูดาสมาถึง เขา
ตรงเข้ามาหาพระองค์ทูลว่า
"พระอาจารย์เจ้าข้า พระอาจารย์
เจ้าข้า" แล้วจับพระองค์

46 คนเหล่านั้น ก็จับกุมพระ
องค์ไป

**ดาบของเปโตร
เหล่าสาวกละทิ้งพระเยซู**

(มธ 26:51-56)

47 คนหนึ่งในพวกเหล่านั้นที่
ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ชักดาบออกฟัน
ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต
ถูกหูของเขาขาด

48 พระเยซูจึงตรัสถามพวก
เหล่านั้นว่า "ท่านทั้งหลายเห็น
เราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือ
ตะบองออกมาจับเรา

49 เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายทุก
วันสั่งสอนในพระวิหาร ท่านก็
หาได้จับเราไม่ แต่จะต้องสำเร็จ
ตามพระคัมภีร์"

50 แล้วสาวกทั้งหมดได้ละทิ้ง
พระองค์ไว้และพากันหนีไป

51 มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้า
ปานผืนหนึ่ง คลุมร่างกายที่
เปลือยเปล่าของตนติดตามพระ
องค์ไป พวกหนุ่มๆ ก็จับเขาไว้

52 แต่เขาได้สลัดผ้าปานผืนนั้น
ทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป

**พระเยซูทรงเผชิญหน้า
กับมหาปุโรหิตและสภา**

(มธ 25:57-68)

(ยน 18:12-14, 19-24)

53 เขาพาพระเยซูไปหามหาปุ-
โรหิต และมีบรรดาพวกปุโรหิต
ใหญ่ พวกผู้ใหญ่ และพวก
ธรรมจารย์ชุมนุมพร้อมกันอยู่
ที่นั่น

54 ฝ่ายเปโตรได้ติดตามพระ
องค์ไปห่างๆ จนเข้าไปถึง
คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต และ
นั่งผิงไฟอยู่กับพวกคนใช้

55 พวกปุโรหิตใหญ่กับบรรดา
สมาชิกสภาได้หาพยานมาเบิก
ปรักปรำพระเยซูเพื่อจะประหาร
พระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่
ได้

56 ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยาน
เท็จปรักปรำพระองค์ แต่คำของ

(43) สดต 3:1; มธ 26:47-56; ลก 22:47-53; ยน 18:3-11 (44) สภข 27:6

(48) มธ 26:55; ลก 22:52 (49) สดต 22:6; อสย 53:7; มธ 21:23 (50) สดต 88:8

(53) มธ 16:21; มก 15:1; ลก 9:22 (55) มธ 26:59 (56) อพย 20:16; สดต 35:11

เขาแตกต่างกัน

57 มีบางคนยืนขึ้นเบิกความ
เท็จปรักปรำพระองค์ว่า

58 "ข้าพเจ้าได้ยินคนนี้ว่า เรา
จะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้
ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะ
สร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่งซึ่งไม่สร้าง
ด้วยมือมนุษย์เลย"

59 แต่คำพยานของคนเหล่านั้น
เองก็ยิ่งแตกต่างกัน

60 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืน
ท่ามกลางที่ชุมนุมลามพระเยซู
ว่า "ท่านไม่ตอบอะไรบ้างหรือ
ซึ่งเขาเบิกความปรักปรำท่านนั้น
จะว่าอย่างไร"

61 แต่พระองค์ทรงนิ่งอยู่ มิได้
ตอบประการใด ท่านมหาปุโร-
หิตจึงถามพระองค์อีกว่า "ท่าน
เป็นพระคริสต์บุตรของผู้
ทรงบรมสุขหรือ"

62 พระเยซูทรงตอบว่า "เราเป็น
และท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตร
มนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรง
ฤทธานุภาพ และเสด็จมาในเมฆ
แห่งฟ้าสวรรค์"

63 ท่านมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อ
ของตนแล้วกล่าวว่า "เราต้อง
การพยานอะไรอีกเล่า"

64 ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูด
หมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลาย
คิดเห็นอย่างไร" คนทั้งปวงจึง
เห็นพร้อมกันว่าควรจะมีโทษถึง

ตาย

65 บางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรด
พระองค์ ปิดพระพักตร์พระองค์
ตีพระองค์ แล้วว่าแก่พระองค์ว่า
"พยากรณ์ซิ" และพวกคนใช้ก็
เอาฝ่ามือตบพระองค์

เปโตรปฏิเสธพระเยซู

(มธ 26:69-75)

(ลก 22:56-62)

66 และขณะที่ เปโตรอยู่ที่ใต้
คฤหาสน์ข้างล่างนั้น มีหญิงคน
หนึ่งในพวกสาวใช้ของท่านมหา
ปุโรหิตเดินมา

67 เมื่อเห็นเปโตรผิงไฟอยู่เขา
เขม่นดู แล้วพูดว่า "เจ้าได้อยู่
กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย"

68 แต่เปโตรปฏิเสธว่า "ที่เจ้า
ว่านั้นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ"
เปโตรจึงออกไปที่ระเบียงบ้าน
แล้วไถ่ก็ขึ้น

69 อีกครั้งหนึ่ง สาวใช้คนหนึ่ง
ได้เห็นเปโตร แล้วเริ่มบอกกับ
คนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า "คนนี้แหละ
เป็นพวกเขา"

70 แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก แล้ว
อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืน
อยู่ที่นั่นได้ว่าแก่เปโตรว่า "เจ้า
เป็นคนหนึ่งในพวกเขาแน่แล้ว
ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และ
สำเนียงของเจ้าก็ส่อไปทางเดียว
กันด้วย"

71 แต่เปโตรเริ่มสลดและสา-

(58) ยน 2:19 (60) มธ 26:62 (61) อสย 53:7; ลก 22:67-71

(62) ลก 22:69 (64) ยน 10:33, 36; 19:7 (65) อสย 50:6

(66) ยน 18:16-18, 25-27 (67) ยน 1:45 (69) มธ 26:71 (70) ลก 22:59; กจ 2:7

บานว่า "คนที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้จัก"

72 แล้วโกก็ขึ้นเป็นครั้งที่สอง เปโตรจึงระลึกถึงคำที่ พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า "ก่อนโกขึ้นสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" เมื่อเปโตรหวนคิดขึ้นได้ก็ร้องไห้

**พระเยซูทรงถูกนำไป
อยู่ต่อหน้าปีลาต**

(มธ 27:1-2, 11-15)

(ลก 23:1-7, 13-18)

15พอรุ่งเช้า พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์และบรรดาสมาชิกสภาได้ปรึกษากัน แล้วจึงมัดพระเยซูพาไปมอบไว้แก่ปีลาต

2 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" พระองค์ตรัสตอบท่านว่า "ท่านว่าแล้วนี่"

3 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์เป็นหลายประการ แต่พระองค์ไม่ตรัสตอบประการใด

4 ปีลาตจึงถามพระองค์อีกว่า "ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ดูเถิด เขากล่าวความปรีกปราท่านหลายประการทีเดียว"

5 แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใดอีก ปีลาตจึงอัศจรรย์ใจ

6 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้เขาตามที่เขาขอ

ปล่อยตัวบาร์บัส

ตรึงพระเยซูบนกางเขน

(มธ 27:16-26; ลก 23:16)

7 มีคนหนึ่งชื่อบาร์บัสซึ่งต้องจำอยู่ในจำพวกคนกบฏ ผู้ที่ได้กระทำการฆาตกรรมในการกบฏนั้น

8 ประชาชนจึงได้ร้องเสียงดังเริ่มขอปีลาตให้ทำตามที่ท่านเคยทำให้เขานั้น

9 ปีลาตได้ถามเขาว่า "ท่านทั้งหลายปรารถนาจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ"

10 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่า พวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา

11 แต่พวกปุโรหิตใหญ่ผู้ยังประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบาร์บัสแทนพระเยซู

12 ฝ่ายปีลาตจึงถามเขาอีกว่า "ท่านทั้งหลายจะให้เราทำอะไรกันแน่ ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว"

13 เขาทั้งหลายร้องตะโกนอีกว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"

14 ปีลาตจึงถามเขาทั้งหลายว่า "ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด" แต่ประชาชนยังร้องว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"

(72) มธ 26:75 (1) สดต 2:2; กจ 3:13 (2) มธ 27:11-14

(3) ยน 19:9 (4) มธ 27:13 (5) อสย 53:7 (6) มธ 27:15-26

(11) กจ 3:14 (12) มคา 5:2 (14) 1 ปด 2:21-23

15 ปีลาตปรารถนาจะเอาใจประชาชน จึงปล่อยบาร์บัสให้เขา และเมื่อได้ให้โบยตีพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน

16 พวกทหารจึงนำพระองค์ไปข้างในราชสำนักคือที่เรียกว่าศาลปรีโทเรียม แล้วเรียกพวกทหารทั้งกองให้มาประชุมกัน

พระเยซูถูกสวมมงกุฏหนาม
(มธ 27:27-31)

17 เขาเอาเสื่อสีม่วงมาสวมพระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฏสวมพระเศียรพระองค์

18 แล้วเริ่มค่านับพระองค์พูดว่า "กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ"

19 แล้วเขาได้เอาไม้ อ้อตีพระเศียรพระองค์ และได้ถ่มน้ำลายรดพระองค์ แล้วคุกเข่าลงนมัสการพระองค์

20 เมื่อเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาถอดเสื่อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์เองสวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน

21 มีคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซรีน เป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส เดินมาจากบ้านนอกตามทางนั้น เขาก็เกณฑ์ซีโมนให้แบกกางเขนของพระองค์ไป

22 เขาพาพระองค์มาถึงสถานที่

แห่งหนึ่งชื่อกลโกธา แปลว่าสถานที่กะโหลกศีรษะ

23 แล้วเขาเอาน้ำองุ่นคนกับมดยอบให้พระองค์เสวย แต่พระองค์ไม่รับ

การตรึงบนไม้กางเขน
(มธ 27:33-56)

(ลก 23:33-49)

24 ครั้นเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะรู้ว่าใครจะได้อะไร

25 เมื่อเขาตรึงพระองค์ไว้ นั้นเป็นเวลาเช้าสามโมง

26 มีข้อหาที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า "กษัตริย์ของพวกยิว"

27 เขาเอาโจรสองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง

28 คำซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์แล้วนั้นจึงสำเร็จ คือที่ว่า 'ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด'

29 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้น ก็ด่าว่าพระองค์ สิ้นศีรษะของเขากล่าวว่า "เฮ้ย เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ"

30 จงช่วยตัวเองให้รอดและลงมาจากกางเขนเถิด"

31 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวก

(15) อสย 53:8 (16) มธ 27:27 (19) อสย 50:6 (20) สดต 35:16 (21) มธ 27:32 (22) มธ 27:33 (23) มธ 27:34 (24) สดต 22:18 (25) มธ 27:45 (26) มธ 27:37 (27) อสย 53:9 (28) อสย 53:12; ลก 22:37 (29) สดต 22:6 (31) ลก 7:14-15

ธรรมาจารย์ก็เยาะเย้ยพระองค์
ในระหว่างพวกเขาเองเหมือน
กันว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้
แต่ช่วยตัวเองไม่ได้"

32 ให้เจ้าพระคริสต์ กษัตริย์
แห่งอิสราเอล ลงมาจากกางเขน
เดี๋ยวนี้เถอะ เพื่อเราจะได้เห็น
และเชื่อ" และสองคนนั้นที่ถูก
ตรึงไว้กับพระองค์ก็กล่าวคำ
หยาบช้าต่อพระองค์

33 ครั้นเวลาเที่ยงก็บังเกิดความ
มืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสาม
โมง

34 พอบ่ายสามโมงแล้ว พระ
เยซูทรงร้องเสียงดังว่า "เอโลอี
เอโลอี ลามาสะบักธานี" แปลว่า
"พระเจ้าของข้าพระองค์ พระ
เจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระ
องค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย"

35 บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่น
เมื่อได้ยินก็พูดว่า "ดูเถิด เขา
เรียกเอลียาห์"

36 มีคนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำ
ชุบน้ำองุ่นเปรี้ยว เสียบปลายไม้
อ้อ ส่งให้พระองค์เสวย แล้วว่า
"อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูว่า เอลี-
ยาห์จะมาปลดเขาลงหรือไม่"

37 ฝ่ายพระเยซูทรงร้องเสียงดัง
แล้วทรงปล่อยพระวิญญาณจิต
ออกไป

38 ขณะนั้นม่านในพระวิหารก็
ขาดออกเป็นสองท่อน ตั้งแต่นั้น

ตลอดล่าง

39 ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรง
พระพักตร์พระองค์ เมื่อเห็นว่า
พระองค์ทรงร้องเสียงดังและ
ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป
ไปแล้ว จึงพูดว่า "แท้จริง ท่าน
ผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า"

40 มีพวกผู้หญิงมองดูอยู่แต่
ไกล ในพวกผู้หญิงนั้นมีมารีย์
ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของ
ยากอบน้อยและของโยเสส และ
นางสะโลเม

41 (ผู้หญิงเหล่านั้นได้ติดตาม
และปรนนิบัติพระองค์ เมื่อพระ
องค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี) และ
ผู้หญิงอื่นอีกหลายคนที่ได้ขึ้น
มายังกรุงเยรูซาเล็มกับพระองค์
ได้อยู่ที่นั่น

พระเยซูทรงถูกฝังไว้

ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ

(มธ 27:57-61)

(ลก 23:50-56)

42 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ เหตุที่
วันนั้นเป็นวันเตรียม คือวันก่อน
วันสะบาโต

43 โยเซฟเป็นชาวบ้านอาริมา-
เธีย ซึ่งอยู่ในพวกสมาชิกสภา
และเป็นที่นับถือของคนทั้งปวง
ที่กำลังคอยทำอาณาจักรของ
พระเจ้าด้วย จึงกล้าเข้าไปหา
ปีลาตขอพระศพพระเยซู

44 ปีลาตก็ประหลาดใจที่ พระ

(32) มธ 27:44; ลก 23:39 (33) มธ 27:45 (34) สดต 22:1 (36) สดต 69:21

(37) มธ 27:50; ลก 23:46 (38) อพย 26:31 (39) มธ 27:54 (40) สดต 38:11

(41) ลก 8:2-3 (42) มธ 27:57; ลก 23:50; ยน 19:38 (43) มธ 27:57; ลก 2:25, 38

องค์สิ้นพระชนม์แล้ว จึงเรียก
นายร้อยมาถามเขาว่า พระองค์
ตายแล้วหรือ

45 เมื่อได้รู้เรื่องจากนายร้อย
แล้ว ท่านจึงมอบพระศพให้แก่
โยเซฟ

46 ฝ่ายโยเซฟได้ซื้อผ้าป่านเนื้อ
ละเอียด และเชิญพระศพลงมา
เอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญ
พระศพไปประดิษฐานไว้ในอ-
โมงค์ซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา แล้ว
กลิ้งก้อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้

47 ฝ่ายมารีย์ชาวมักดาลา และ
มารีย์มารดาของโยเสส ได้เห็น
ที่ที่พระศพบรรจุไว้

การฟื้นคืนพระชนม์

ของพระเยซู

และเหตุการณ์ที่ติดตามมา

(มธ 28:1-15)

16 ครั้นวันสะบาโตล่วงไป
แล้ว มารีย์ชาวมักดาลา
มารีย์มารดาของยากอบ และ
นางสะโลเม ซื้อเครื่องหอมมา
เพื่อจะไปชโลมพระศพของพระ
องค์

2 เวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์พอ
ดวงอาทิตย์ขึ้นเขาก็มาถึงอุโมงค์
3 และเขาพูดกันว่า "ใครจะ
ช่วยกลิ้งก้อนหินออกจากปาก
อุโมงค์"

4 เมื่อเขามองดูก็เห็นก้อนหิน
นั้นกลิ้งออกแล้ว เพราะเป็น

ก้อนหินโตมาก

5 ครั้นเขาเข้าไปในอุโมงค์แล้ว
ได้เห็นหนู มดคนหนึ่งนั่งห่ม
ผ้ายาวสี่ขานั่งอยู่ข้างขวา ผู้
หญิงนั้นก็ตกตะลึง

6 ฝ่ายคนหนู มนุนบอกเขาว่า
"อย่าตกตะลึงเลย พวกท่านทั้ง
หลายมาหาพระเยซูชาวนาซาเร็ธ
ซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน พระ
องค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระ
องค์หาได้ประทับที่นี่ไม่ จงดูที่
ที่เขาได้วางพระศพของพระองค์
เถิด

7 แต่จงไปบอกพวกสาวกของ
พระองค์ทั้งเปโตรเถิดว่า พระ
องค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อน
ท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะ
เห็นพระองค์ที่นั่น เหมือนพระ
องค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว"

8 หญิงเหล่านั้นก็ออกจากอุ-
โมงค์รีบหนีไป เพราะพิศวงตก
ใจจนตัวสั่น เขามิได้พูดกับผู้ใด
เพราะเขากลัว

9 ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ เมื่อ
พระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระ
องค์ ทรงสำแดงพระองค์ให้
ปรากฏแก่ มารีย์ชาวมักดาลา
ก่อน คือมารีย์คนที่พระองค์ได้
ขับผีออกเจ็ดผี

10 มารีย์จึงไปบอกพวกคนที่
เคยอยู่กับพระองค์แต่ก่อน เขา
กำลังร้องไห้เป็นทุกข์อยู่

(46) อสย 53:9; มธ 27:59; ลก 23:53 (1) มธ 28:1; ลก 23:56; 24:1-10; ยน 19:39
(2) ลก 24:1; ยน 20:1 (5) ลก 24:3; ยน 20:11-12 (6) มธ 28:6; ลก 24:6
(7) มธ 26:32; มก 14:28 (8) มธ 28:8 (9) ลก 8:2 (10) ลก 24:10

11 เมื่อเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว เขาก็ไม่เชื่อ

12 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏพระกายอีกรูปหนึ่งแก่ศิษย์สองคนเมื่อเขากำลังเดินทางออกไปบ้านนอก

13 ศิษย์สองคนนั้นจึงไปบอกศิษย์อื่นๆ แต่เขามิได้เชื่อ

14 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขาเอนกายลงรับประทานอยู่ และทรงติเตียนเขาเพราะเขาไม่เชื่อและใจตื้อตึง ด้วยเหตุที่เขามิได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว

15 ฝ่ายพระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกว่า "ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน

16 ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องถูกลงพระอาชญา

17 มีคนเชื่อที่ไหน หมายถึงเหล่าคนเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาใหม่หลายภาษา

18 เขาจะจับงูได้ ถ้าเขาตีมยาพิชอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค"

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

ของพระเยซู

(ลก 24:50-53)

(กจ 1:6-11)

19 ครั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเขาแล้ว พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

20 พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบบน เอมเมน

(11) มธ 28:17; ลก 24:11; ยน 20:25 (12) ลก 24:13 (14) ลก 24:36; ยน 20:19

(15) มธ 28:19; ยน 15:16 (16) ยน 3:18; กจ 2:38 (17) มก 9:38; ลก 10:17

(18) ลก 10:19; กจ 5:15; ยก 5:14 (19) สดด 110:1; ลก 9:51; กจ 1:2 (20) สบ 2:4